

บทที่ 4

เมืองไทย : “สวรรค์” ของชาย “ฝรั่ง”

ประเทศไทยนับเป็นจุดหมายปลายทางสำคัญแห่งหนึ่งของการใช้เป็นพื้นที่ในการท่องเที่ยวหรือการพักผ่อนของนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักท่องเที่ยว “ฝรั่ง” ผู้ชายจากประเทศตะวันตก ที่ได้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในดินแดนแห่งนี้มีปริมาณเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งมีทั้งนักท่องเที่ยวหน้าเดิม ๆ ที่เคยมาเที่ยว และยังคงกลับมาเที่ยวอีก เพราะพึงพอใจหรือติดใจความงดงามทั้งของธรรมชาติและสตรีไทย และนักท่องเที่ยวหน้าใหม่ที่เพิ่งได้มีโอกาสเดินทางมาเที่ยวเป็นครั้งแรก ซึ่งอาจจะเป็นการเดินทางมาตามคำเชิญชวนของคนรู้จักที่เคยเดินทางมาก่อน หรืออ่านจากคำโฆษณาการท่องเที่ยวเกี่ยวกับเมืองไทย จากอินเทอร์เน็ตและการโฆษณาเพื่อการท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งพยายามจะอธิบายให้เห็นภาพของความสุขหรือการผ่อนคลายที่จะได้รับหากเลือกมาใช้วันหยุดจากการทำงานหรือเลือกมาใช้ชีวิตจากความเบื่อหน่ายจากสังคมบ้านเกิดที่แสนจะวุ่นวายในเมืองไทย

จุดขายหรือการรับรู้เกี่ยวกับประเทศไทยของคนทั่วไปโดยเฉพาะนักท่องเที่ยวจากประเทศตะวันตกนั้น ส่วนใหญ่ยึดติดอยู่กับ “มายาภาพ” ของการขายบริการทางเพศที่เปิดกว้างและเสรี โดยเฉพาะ “พื้นที่เฉพาะ” ทั้งที่เป็นพื้นที่สำหรับการซื้อบริการทางเพศและการใช้ชีวิตยามค่ำคืนในใจกลางเมือง ถ้าหากเดินทางออกไปยังชนบทก็ยังมีพื้นที่ที่เป็นธรรมชาติ ไม่ว่าจะชายหาดที่สวยงาม ภูเขา และวิถีชีวิตแบบดั้งเดิม ที่สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้ไม่แพ้กับชีวิตยามค่ำคืนในเมือง ซึ่งทั้ง “พื้นที่เฉพาะ” เช่นพัลลภพงษ์และพัทยา และแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ของไทยถูกกลายเป็นพื้นที่ใน “จินตนาการ” ของฝรั่งที่แสดงให้เห็นถึงการสร้าง “มายาภาพ” ผ่านพื้นที่เหล่านี้ เช่น พื้นที่ของบาร์ถูกสร้างให้กลายเป็นพื้นที่แห่งความสุขและความบันเทิงของพวกเขาซึ่งมาแสวงหาความสุขผ่านบทบาทของ “นักท่องเที่ยว” ที่หลบหนีโลกของความจริงมาสู่โลกของจินตนาการ

จะเห็นได้ว่าพื้นที่ที่มีส่วนในการ “ปรับเปลี่ยน” อัตลักษณ์ อีกทั้งยังผลักดันการแสดงออกของผู้ใช้พื้นที่ ดังที่ Vincent J. Del Casino and Stephen P. Hanna (2000:24) ระบุถึงบทบาทของ “Tourism Map” มีส่วนในการกำหนด “อัตลักษณ์” ของนักท่องเที่ยวไว้ว่าแผนที่สำหรับการท่องเที่ยวมีส่วนช่วยในการสร้างอัตลักษณ์ และสามารถช่วยทำให้นักท่องเที่ยวเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างอัตลักษณ์ การนำเสนอและพื้นที่ ซึ่งนิยามนี้ก็สามารถนำมาใช้ได้กับพื้นที่

ของบาร์หรือสถานที่ท่องเที่ยวในเมืองไทยที่มีส่วนช่วยในการกำหนดหรือทำให้เห็นการ “ปรับเปลี่ยน” อัตลักษณ์ของนักท่องเที่ยวผู้ที่เข้ามาใช้พื้นที่เหล่านั้น เพราะบทบาทในแต่ละพื้นที่ และการแสดงออกของผู้ใช้พื้นที่ย่อมแตกต่างกัน ซึ่งนักท่องเที่ยวชาย “ฝรั่ง” ก็เช่นเดียวกันเมื่อใช้พื้นที่บาร์ในยามค่ำคืนของเมืองไทยย่อมแสดงบทบาทของตนเองออกมาในฐานะ “นักท่องเที่ยว” ผู้ที่มุ่งหวังจะแสวงหาความสุขหรือความบันเทิงที่ทางบาร์จัดไว้ให้ แต่ในขณะที่เดียวกันเมื่อเขาเหล่านั้นต้องเดินทางไปท่องเที่ยวในสถานที่ท่องเที่ยวในตอนกลางวันบทบาทและหน้าที่ก็ถูกปรับเปลี่ยนไปด้วยเช่นกัน ดังนั้นพื้นที่ต่าง ๆ ของเมืองไทยจึงมีส่วนในการสร้างความสุขให้กับพวกเขาเหล่านั้นได้ อันเนื่องมาจากพวกเขาสามารถสร้างหรือปรับเปลี่ยนอัตลักษณ์ของตนเองที่ถูก “ปิดกั้น” หรือไม่สามารถแสดงออกได้ในบ้านเกิดด้วยเหตุผลต่าง ๆ

ด้วยเหตุนี้ เมืองไทยจึงเป็นดินแดนในใจที่นักท่องเที่ยวผู้ชายตะวันตกหรือ “ฝรั่ง” เลือกที่จะมาใช้ชีวิตเพื่อสร้างความสุขและวิถีการเนิ่นชีวิตอีกรูปแบบหนึ่งที่แตกต่างไปจากความจำเจและความเคยชินนั้นไม่เพียงแต่ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนในโลกแห่งความจริง แต่ในโลกแห่งจินตนาการโดยเฉพาะนวนิยายการเดินทางก็ยังนำเสนอภาพเหล่านั้นให้เห็นอย่างชัดเจนซึ่งผู้ประพันธ์ต่างก็ได้ถ่ายทอดประสบการณ์ผสมผสานกับการถกทอจินตนาการเกี่ยวกับ “เมืองไทย” ที่ “ผู้ชายฝรั่ง” ใช้เป็นพื้นที่ในการสร้างฝันและสร้างชีวิตใหม่ระหว่างการเดินทางหรือขณะที่ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองไทยผ่านพื้นที่ “red light zone” และพื้นที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ของไทย

นวนิยายที่ศึกษาได้นำเสนอพื้นที่ของเมืองไทยในฐานะที่เป็นดินแดนแห่ง “สวรรค์” ของผู้ชาย “ฝรั่ง” เป็น 5 ลักษณะ ดังนี้ คือ 1) บาร์ที่เป็นเสมือนโรงละครแห่งชีวิต 2) โรงแรมพื้นที่แห่งสิทธิพิเศษ 3) ชุมชนฝรั่งในเมืองไทยซึ่งเป็นพื้นที่การรวมตัวของ “ฝรั่ง” ที่เดินทางมายังเมืองไทย 4) พื้นที่ชนบทของไทยซึ่งเป็นพื้นที่ที่ “ฝรั่ง” จะต้องเดินทางไปท่องเที่ยวหรือเป็นบ้านเกิดของคนรักในพื้นที่แห่งนี้ “ฝรั่ง” จะอยู่ในฐานะของผู้เรียนรู้วิถีชีวิตไทย และ 5) พื้นที่ตามแหล่งท่องเที่ยวของไทยซึ่งมักเป็นพื้นที่ที่เป็นภูเขา เกาะ และชายหาด ที่มีส่วนทำให้ “ฝรั่ง” ได้ใช้ชีวิตอย่างอิสระและสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ที่หลุดพ้นจากกฎเกณฑ์และกติกาของสังคมแบบสังคมตะวันตก

4.1 พื้นที่แสงสีแดง : โลกแห่ง “ความฝัน” อันแสนสุขของ “ชายฝรั่ง”

นวนิยายทุกเรื่องที่นำมาศึกษาส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับพื้นที่บาร์และโรงแรมซึ่งเป็นพื้นที่ที่พบปะสังสรรค์ของตัวละครสำคัญ ๆ ของเรื่องโดยเฉพาะตัวละครเอกชาย “ฝรั่ง” และยังเป็น

พื้นที่ที่เป็นจุดกำเนิดของความสัมพันธ์กับผู้หญิงบาร์ชาวไทย ดังนั้น บาร์ที่นำเสนอในที่นี้ นับเป็นพื้นที่เฉพาะที่แสดงให้เห็นถึงบทบาทของบุคคลต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับแหล่งบันเทิง นับตั้งแต่นักท่องเที่ยวคือผู้ชาย “ฝรั่ง” ผู้หญิงบาร์ชาวไทย เจ้าของบาร์ ตลอดจนพนักงานต่าง ๆ ซึ่งบาร์หรือแหล่งบันเทิงชนิดนี้จะมีชีวิตชีวาในยามค่ำคืนเท่านั้น ในขณะที่ตอนกลางวันสถานที่ดังกล่าวจะเงียบเหงาและร้างผู้คนแต่โรงแรมซึ่งเป็นที่สถานที่พักผ่อนซึ่งอยู่ไม่ห่างไกลจากบาร์มากนักกลับมีชีวิตชีวาขึ้นมาทดแทน ดังนั้น โรงแรมหรือที่พักจึงกลายเป็นที่พบปะสังสรรค์ ของ “ฝรั่ง” นักท่องเที่ยวเพื่อมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์จากบาร์ที่ได้เผชิญมาในยามค่ำคืน

4.1.1 บาร์ : โรง “ละคร” แห่งชีวิต

บาร์เป็นสถานที่ที่มีการขายบริการทางเพศซึ่งตัวละครผู้ชาย “ฝรั่ง” จะเดินทางมาใช้ชีวิตในยามค่ำคืนซึ่งอาจมีทั้งที่เดินทางมาด้วยความเต็มใจหรือจากคำเชิญชวนของเพื่อนชาวต่างชาติที่มาอาศัยอยู่เมืองไทยเป็นเวลานาน โดยให้มาลองใช้ชีวิตในยามค่ำคืนของเมืองไทยซึ่งแน่นอนที่สุดว่าในพื้นที่แห่งนี้จะต้องมีหญิงขายบริการหรือผู้หญิงบาร์ที่มีหน้าที่คอยต้อนรับ และเชิญชวนลูกค้าให้ตัดสินใจซื้อบริการ และเจ้าของบาร์ผู้จัดการและเอื้ออำนวยความสะดวกให้กับบุคคลต่างๆ ที่เข้ามาใช้บริการ ดังนั้น หากพิจารณาบทบาทของบาร์ก็เปรียบเสมือนกับ “โรงละคร” โรงหนึ่งที่ทำหน้าที่ให้ความบันเทิงกับผู้ที่มาใช้บริการ และแน่นอนที่สุดว่าทุกคนต่างก็มีหน้าที่ของตนเองที่ต้องรับผิดชอบหรือแสดงเมื่อถึงเวลาเปิดบริการของโรงละคร

หากจะกล่าวถึงบุคคลที่เข้ามาใช้ชีวิตอยู่ในพื้นที่แห่งนี้ก็คงจะไม่พ้นที่จะกล่าวถึงนักเดินทางผู้ชาย “ฝรั่ง” ซึ่งอยู่ในฐานะของ “ผู้ชม” หรือผู้ที่มาแสวงหาความสุขจากพื้นที่แห่งนี้ โดยที่มีผู้หญิงบาร์ทำหน้าที่เป็น “นักแสดง” และมีเจ้าของบาร์ที่คอยทำหน้าที่เสมือนเป็น “ผู้กำกับ” และเตรียมความพร้อมในทุกๆ ด้าน และแน่นอนที่สุดยังมีสิ่งที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ไม่สามารถจะปฏิเสธได้คือสถานที่สำหรับการให้บริการกับลูกค้าและยังเป็นที่ทำงานของผู้หญิงบาร์

นวนิยายที่เลือกศึกษาได้กล่าวถึงบาร์ของเมืองไทยไว้ทุกเรื่องและมีลักษณะที่ไม่แตกต่างกันมากนัก โดยเฉพาะรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดสถานที่หรือการกำหนดพื้นที่เพื่อการบริการซึ่งมักประกอบไปด้วยส่วนที่เป็นเวที พื้นที่สำหรับการนั่งชมการแสดง พื้นที่สำหรับการทำงานของเจ้าของบาร์ เช่นนวนิยายเรื่อง *Thailand Joy* ได้นำเสนอลักษณะของการจัดพื้นที่บาร์ที่ชื่อ

“Cherry Bar” ผ่านสายตาของ Joy ตัวละครเอกหญิงไทยที่ได้อธิบายลักษณะต่าง ๆ ของบาร์แห่งนี้ไว้ว่า

[...] Mr. Simmons called it, was the Cherry Bar. It was a medium-sized space that only looked big on account of the mirrors that covered the walls. A catwalk ran through the center of the bar, with stools like centipede legs running alongside it. There were also cushioned seats against the walks, and tables big enough for a bottle, as ashtray, and an elbow, nailed to the floor in front of them. At the far end, to the right of the catwalk, was the bar. To the left, the entranceway to the toilets and dressing room. The ceiling was loaded with the usual array of spotlights and sirens, with the addition of a giant disco ball hanging motionless above the center of the stage.

(David Young, 2002: 170-171)

การจัดการเกี่ยวกับสถานที่ของบาร์แห่งนี้ที่เป็นหน้าที่หลักของเจ้าของบาร์ที่ต้องออกแบบและจัดการเพื่อเป็นตัวเสริมเพิ่มความบันเทิงได้เป็นอย่างมาก เพราะการจัดวางพื้นที่มีส่วนส่งเสริมการปรับเปลี่ยนบทบาทได้ทั้งของนักแสดงและผู้ที่มาชมหรือผู้ที่มาเลือกซื้อการบริการจากแหล่งบันเทิง ซึ่งในเรื่องนี้ Mantana หรือ Joy ได้อธิบายถึงลักษณะการจัดพื้นที่ของบาร์ซึ่งแสดงให้เห็นถึงบทบาทของพื้นที่ที่มีส่วนผลักดันให้เกิดการปรับเปลี่ยนบทบาทของผู้ที่มารับบริการไว้ว่า บาร์แห่งนี้ดูหลอกตา จากพื้นที่ไม่ใหญ่มากนักแต่บาร์นี้ถูกทำให้ขนาด “ดูใหญ่โตขึ้น” จากการตกแต่งด้วยกระจกที่ติดไว้ที่ผนังของบาร์ ตรงกลางก็จะจัดเป็นเวทีหรือ “แคทวอล์ก” (catwalk) ทอดตัวออกมาเพื่อใช้สำหรับการแสดงหรือการโชว์ต่าง ๆ ถัดจากนั้นก็จะเป็นเก้าอี้เรียงไปตลอดเส้นทางของเวที ซึ่งมีเก้าอี้ นอกจากนี้ยังมีที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับผนัง และมีโต๊ะขนาดใหญ่พอที่จะวางขวด ที่เขียนური และวางแขนได้ บริเวณใกล้เคียง ๆ กันนั้นเป็นบาร์ ทางด้านซ้ายเป็นทางเดินไปห้องน้ำและห้องแต่งตัว

การจัดวางพื้นที่ของบาร์ Cherry Bar ในลักษณะเช่นนี้เพื่อใช้เป็นพื้นที่แห่งความบันเทิงที่เตรียมไว้คอยต้อนรับ “นักท่องเที่ยว” โดยเฉพาะผู้ชายตะวันตก ซึ่งลักษณะและคุณสมบัติของ

อุปกรณ์ต่าง ๆ มีส่วนส่งเสริมหรือกระตุ้นอารมณ์และความรู้สึกให้กับนักท่องเที่ยว เช่น เวทีซึ่งประดับประดาด้วยไฟสปอร์ตไลท์และไฟหมุนเพื่อสร้างความตื่นเต้นและเน้นถึงความเร้าใจขณะแสดงโชว์ของผู้หญิงบาร์ ส่วนที่หนึ่งก็จัดวางไว้รายรอบเวทีเพื่อการนั่งชม "อย่างใกล้ชิด" ที่สามารถทำให้คนชมได้รับความสุขและส่งผลต่อการตัดสินใจซื้อบริการทางเพศ อีกทั้งออกแบบลักษณะพื้นที่ข้างต้นยังให้ความรู้สึกผ่านการมองเห็นไม่ว่าจะเป็นการจัดเวที การใช้แสงสี ตลอดจนสิ่งประดับต่าง ๆ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการกำหนดขอบเขตและบริเวณของพื้นที่ "มายาภาพ" ของนักท่องเที่ยวซึ่งทำหน้าที่ห่อหุ้มและกระตุ้น "มายาภาพ" ให้ทรงพลังมากยิ่งขึ้น

นอกจากการจัดวางสถานที่หรือพื้นที่บาร์แล้วส่วนที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งที่เจ้าของบาร์ให้นั้นคือความบันเทิงที่จะนำมาแสดงให้นักท่องเที่ยวได้ชม ซึ่งส่วนใหญ่มักเป็น "การโชว์พิสดาร" ที่เน้นการเปลือยกายกับการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ซึ่งนวนิยายเรื่อง *Thailand Joy* ได้นำเสนอเรื่องการแสดงในลักษณะนี้ผ่านการแสดงของตัวละคร Wan ไว้ดังนี้

On stage, the second act was about to begin. This girl was called Wan.[...] Wan removed her panties and set a tall drinking glass down on the catwalk. A girl on the floor handed her a small bucket filled with ping pong balls, and the boy in the DJ booth turned down the heavy disco beat. Wan loaded, then stood over the glass. She spread her legs as far as they would go and loosened her stomach muscles. Some of the balls made it into the glass, others hit the rim and bounced around the stage. All the men in the bar, dark slacks, brown belts, button-down shirts, expensive wristwatches, gray-be-gone hair, and cigarette-stained everything, watched the pussy of the girl on stage. Pen's angry sailor, reverting back into the dopey-eyed kid that he was, watched the pussy of the girl on stage. Even sweaty Kevin had stopped playing his finger game long enough to watch the pussy of the girl on stage.

(David Young, 2002:201)

การแสดง “โชว์พিসตาร์” เป็นกิจกรรมความบันเทิงอีกอย่างหนึ่งที่เจ้าของบาร์พยายามสรรหาความแปลก ความพิสดาร มาบริการกับนักท่องเที่ยวเพื่อเป็นการเรียกร้องความสนใจหรือเป็นการสร้างความบันเทิงให้กับนักท่องเที่ยว หากพิจารณาจากข้อความที่ยกมาข้างต้นแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าการแสดงโชว์ “พิสตาร์” สามารถเรียกร้องความสนใจจาก “ผู้ชม” ได้เป็นอย่างดี เพราะทุกคนจะให้ความสนใจ เห็นได้จากตัวละคร Sailor ที่เลิกให้ความสนใจกับ Pen ผู้หญิงบาร์ที่กำลังให้บริการอยู่ข้างล่าง และ Kevin ต้องหยุดพักการเล่นเกมส์ที่กำลังเล่นอยู่ชั่วคราว ซึ่งที่กล่าวมาทั้งหมดแสดงให้เห็นได้ว่ากิจกรรมการแสดงที่เจ้าของบาร์นำมาจัดแสดงในบาร์นั้นเป็นสิ่งที่สามารถสนองตอบความต้องการของผู้ชายโดยเฉพาะผู้ชายตะวันตกเท่านั้นดังที่ข้อความที่ว่า “button-down shirts, expensive wristwatches, gray-be-gone-hair” ซึ่งระบุถึงลักษณะของนักท่องเที่ยว “ฝรั่ง” หรือ “ผู้ชม” ที่เข้ามาชมการแสดงที่มีลักษณะที่เหมือนกันหมด

นอกจากนี้ เจ้าของบาร์ยังให้ความสนใจกับการฝึกหรือการอบรมให้ความรู้ที่เป็นเสมือนหนึ่งการ “กำกับ” การแสดงให้กับ “นักแสดง” หรือผู้หญิงบาร์ การแสดงออกในลักษณะนี้เห็นได้อย่างชัดเจนผ่านเจ้าของบาร์อย่าง Phii Buoy ที่เธอให้ความสำคัญกับการฝึกอบรมผู้หญิงบาร์ก่อนออกไปทำงาน เช่น พวกเขาต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารพวกเขาต้องท่องจำคำถามและคำตอบที่จำเป็นในการทำงาน เธอถูกสั่งให้ท่องจำเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างความสัมพันธ์กับลูกค้า ซึ่งคำถามและคำตอบทั้งหมดเป็นไปเพื่อสนองตอบความต้องการของนักท่องเที่ยว แม้ว่าคำตอบบางอย่างจะเป็นไม่เป็นความจริง แต่เป็นคำตอบที่สร้างขึ้นเพื่อความพอใจของผู้มาเที่ยวเป็นสำคัญ

On the second day, the girls were given a lesson on how to talk to customers. Each girl was given a list of questions with appropriate answers prepared by Phii Buoy and Mr. Simmons. The list was in English. The girls were to memorize the questions and be able to answer in whatever order they were asked.[...] The girls took notes. The list read:

1. What is your name? My name is ----. “Always give your nick name, “Phii Buoy advised” “ It’s much easier for a foreigner to remember a girl named Yim than a girl name Attitaya.”

2. Where are you from? I'm from -----.
3. How old are you? I'm ----years old. "Any girl over thirty should answer "I am twenty -nine years old."

[...]

10. Have you had an AIDS test? Yes.

(David Young,2002:175)

Joy และหญิงบาร์ที่เข้าใหม่จำเป็นต้องเข้าอบรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษโดยที่ Phii Buoy ภรรยาของเจ้าของบาร์ซึ่งเธอเคยเป็นหญิงบาร์มาก่อนเป็นผู้สอนให้ คำถามที่พวกเธอต้องเรียนมีทั้งหมด 10 คำถามและตอบซึ่งพวกเธอต้องจดจำเพื่อนำไปใช้กับลูกค้าหรือผู้ที่มาใช้บริการ เช่น เมื่อมีการถามชื่อ พวกเธอจำเป็นต้องตอบเป็นชื่อเล่นเพื่อความสะดวกต่อการจดจำ หรือเมื่อมีการถามเกี่ยวกับอายุ ถ้าหากพวกเธออายุเกินสามสิบแล้วก็ให้ตอบลูกค้าไปว่าอายุยี่สิบเก้า การจัดการในลักษณะนี้ของเจ้าของบาร์นับปัจจัยสำคัญหนึ่งที่สำคัญที่ส่งผลต่อการต้อนรับโดยเฉพาะเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ส่งผลต่อธุรกิจซึ่งนั่นก็หมายถึงการตัดสินใจซื้อบริการ นอกจากนี้พวกเธอต้องเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการให้บริการ โดยที่พนักงานใหม่ต้องเรียนรู้กฎสำคัญที่จะช่วยสร้างความสุขให้กับแขกที่มาใช้บริการ นับตั้งแต่เรื่องการยิ้ม เพราะการยิ้มแสดงให้รู้ว่าผู้หญิงเหล่านี้รักในงานที่เธอทำ และขณะเดียวกันก็เป็นการแสดงให้เห็นว่าพวกเธอมีความสุข เป็นต้น (David Young,2002:174)

บทเรียนข้างต้นที่ทุกคนได้ฝึกและจดจำนั้นทุกคนต้องนำไปใช้ในการทำงานเพื่อติดต่อและสื่อสารกับ "นักท่องเที่ยว" ซึ่งเป็นบทเรียนที่มีรูปแบบตายตัวทั้งการถามและตอบที่ทุกคนใช้เหมือนกันกับลูกค้าทุก ๆ คน เห็นได้อย่างชัดเจนจากเรื่อง *Thai Girl* ผ่านการสนทนา Porn หญิงบาร์กับ Ben ตัวละครเอก

"What your name?" asked the girl.

"I'm Ben," he replied. "And what 's yours?"

"My name Porn."

(Andrew Hicks,2004:14)

หลังจากที่ Ben เข้าไปในบาร์ได้ไม่นาน Porn ก็เข้ามาแนะนำตัวโดยการถามชื่อ ซึ่งลักษณะการถามและตอบของ Porn มีลักษณะที่เป็นรูปแบบและลำดับที่ตายตัว เช่น "What your name?" ซึ่งมีการจัดลำดับของคำถามที่ไม่แตกต่างกับนวนิยายเรื่อง *Thailand Joy* ที่ตัวละคร Phii Buoy เจ้าของบาร์ได้สอนให้ผู้หญิงบาร์ได้ฝึกท่องและจดจำประโยคภาษาอังกฤษเพื่อประโยชน์ในการทำงาน ซึ่งคำถามต่างๆ เหล่านี้จะใช้กับลูกค้าทุกคนเหมือนกันหมดโดยไม่ดูตามสภาพและความแตกต่างของบุคคล ซึ่งลักษณะการใช้ภาษาอังกฤษของผู้หญิงบาร์จัดเป็น "มายา" อีกอย่างหนึ่งที่ผู้หญิงและเจ้าของบาร์สร้างขึ้นเพื่อใช้กับผู้ชาย "ฝรั่ง" ทุก ๆ คนที่เข้ามาในบาร์ เพื่อจุดมุ่งหมายทางธุรกิจ ในทางกลับกันถ้าหากพวกเขาใช้ภาษาไทยในบาร์นักท่องเที่ยวก็จะเกิดความรู้สึกแปลกแตกต่าง จะทำให้เธอและเจ้าของบาร์ไม่บรรลุเป้าหมาย นอกจากนี้ Porn ยังเข้าใจและรู้จักการใช้คำถามต่าง ๆ เช่น ถามว่า "You buy lady drink? Cola for friend". เพื่อประโยชน์ของตัวเองที่จะได้รายได้เพิ่มมากขึ้น

Phii Bouy เจ้าของบาร์ยังให้ความสำคัญกับการบริการที่สามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้า เธอจึงต้องอบรมและให้ความรู้กับพวกเขาเหล่านี้ เช่น เธอสอนให้ Joy เข้าใจถึงรสนิยมของนักท่องเที่ยวและสอนให้เธอพยายามตอบสนองความต้องการของพวกเขาเหล่านั้นเห็นได้อย่างชัดเจนจากการสอน Joy ว่า

Phii Buoy had told her once that men didn't come to go-go bars looking for a beauty pageant. Each customer had his own taste.[...] For a working girl to be shunned meant nothing, said Phii Buoy. Mantana knew her head that Phii Buoy was right.

(David Young, 2002: 186)

สำหรับ Phii Buoy แล้วเธอมีประสบการณ์เกี่ยวกับการให้บริการเป็นอย่างดีเพราะเธอคืออดีตหญิงบาร์ที่เคยเผชิญกับสิ่งต่าง ๆ มากมาย อีกทั้งการอบรมที่เธอต้องรับภาระและหน้าที่ในการเตรียม "นักแสดง" ให้มีความรู้เพียงพอที่จะออกไปบริการผู้ชมหรือผู้ที่จะมาซื้อบริการ อีกทั้งเธอยังตักเตือนทางอ้อมเพื่อไม่ให้ผู้หญิงบาร์ของเธอแย่งลูกค้ากันเอง แต่ให้เน้นการบริการเพื่อสร้างความประทับใจต่อลูกค้า และให้พยายามเข้าถึงความต้องการของลูกค้าซึ่งมีหลากหลายรูปแบบ โดยเฉพาะเรื่องของประเด็นเรื่องรสนิยมของชายนักท่องเที่ยวที่ต่างกัน ซึ่งเห็นได้อย่างชัดเจน จากเรื่อง *The Scribe* ที่รสนิยมของ Henry ที่แตกต่างไปจากนักท่องเที่ยวโดยทั่วไปคือใน

คำคิณั้นเขาเลือกที่จะซื้อบริการ Fai ผู้ซึ่งกำลังโสกเศร้าจากการตายของแม่ ทั้ง ๆ ที่ในคำคิณั้นยังมี Jas ที่พยายามบริการเพื่อให้เขาได้ตัดสินใจเลือกซื้อบริการจากเธอ

ความจำเป็นอีกอย่างหนึ่งของผู้หญิงบาร์คือพวกเธอต้องเรียนรู้วิธีการ “แสดง” โดยเฉพาะการโชว์เปลือยซึ่งเป็นการแสดงที่สำคัญของบาร์ และพวกเธอทุกคนต้องแสดงตามแต่เจ้าของบาร์จะกำหนดให้ สำหรับ Joy ตัวละครเอกในเรื่อง *Thailand Joy* เธอต้องขึ้นแสดงในคำคิณแรกของการทำงาน ซึ่งเธอได้แสดงความรู้สึกต่อการแสดงครั้งนี้ว่า

The first time Mantana took her top off in front of an audience. The first time she danced against a steel pole. The first time she let a man feel her breasts. The first time she said “I love you.” The first time she was bought from the bar. The first time she went to bed with a man from Switzerland. The first time she walked home at four in the morning. The first time she was drunk in the afternoon. The first time she was hung-over in the evening.

(David Young, 2002:170-171)

สำหรับเธอได้รับหน้าที่เป็น “นักแสดง” ที่ต้องแสดงโชว์ซึ่งในคำคิณนี้ซึ่งเป็นการแสดงครั้งแรกในชีวิตของเธอที่ต้องเปลือยเสื้อผ้าให้ผู้ชายดู เพื่อให้เขาเหล่านั้นเกิดความสนใจในตัวเธอและเลือกซื้อบริการจากเธอ สำหรับเธอแล้วคำคิณนี้เธอต้องปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตที่แตกต่างออกไปหลังจากที่เธอเลือกใช้ชีวิตเป็นผู้หญิงบาร์ เช่น เธอต้องแสร้งพูดว่า “ฉันรักเธอ” เพราะคำนี้เป็นเสมือนบทพูดที่เจ้าของบาร์ได้อบรมให้ฝึกพูดเพื่อดึงดูดใจลูกค้า รวมทั้งเธอต้องกลับบ้านในตอนเช้า และวิถีชีวิตในตอนกลางวันของเธอก็เปลี่ยนไปหลังจากที่เธอมาประกอบอาชีพเป็นผู้หญิงบาร์ เพราะเธอต้องตื่นแต่เช้าก่อนไปทำงาน และเมื่อเธอไปทำงานก็ไปทำงานทั้ง ๆ ที่ยังเมาอยู่ตลอดจนบาร์เป็นพื้นที่ที่ทำให้เธอกล้าที่จะตัดสินใจร่วมหลับนอนกับผู้ชายเป็นครั้งแรก บาร์นับเป็น “พื้นที่เฉพาะ” ที่สร้างขึ้นมาเพื่อ “ปรับเปลี่ยน” อุดมการณ์ของเธอเพื่อสนองตอบความต้องการของนักท่องเที่ยวชาย “ฝรั่ง” และในขณะเดียวกันพื้นที่แห่งนี้ก็หล่อหลอม อุดมการณ์ผู้ชาย “ฝรั่ง” ที่เป็นเสมือน “นักท่องเที่ยว” ที่เดินทางเข้ามาใช้พื้นที่แห่งนี้เพื่อหาความบันเทิงและความสุขให้กับตนเอง หรือแม้แต่การหาความสุขจากการใช้บริการทางเพศจากผู้หญิงบาร์ไทย

สำหรับพื้นที่บาร์แห่งนี้จะเริ่มมีชีวิตชีวาเมื่อถึงยามค่ำคืนเพราะจะมีนักท่องเที่ยวที่เป็นผู้ชายซึ่งมักจะเป็น "ฝรั่ง" จะเข้ามาเพื่อใช้บริการและสรรหาความบันเทิงหรือความสุขโดยเฉพาะ จากกลุ่มผู้หญิงบาร์ก็จะสร้างสีสันกับสถานที่แห่งนี้ให้ดูครึกครื้น ผ่านการควบคุมหรือจัดการของเจ้าของบาร์ ซึ่งแน่นอนที่สุดว่าเมื่อโรงละครเปิดให้บริการทุกคนที่อยู่ในพื้นที่แห่งนี้ก็ต้องดำเนินภาระและหน้าที่ของตนเอง ซึ่งส่วนใหญ่ให้ความสำคัญไปที่กลุ่มลูกค้าที่มาใช้บริการซึ่งก็คือผู้ชาย "ฝรั่ง" ที่พวกเขาเหล่านั้นหวังที่จะมาสร้างสิ่งที่ตนเองปรารถนา ดังที่ Jeremy Seabrook (1996:36) ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ใน *Travels In The Skin Trade* ว่า

[...] where people take on roles which are stereotypes, but which offer the comfort of escape from more troubling daily uncertainties of longer –term relationship. In that sense, it is an escape, and escape into the fantasy of men as men and women as women, an uncomplicated distribution of roles which provide a refuge life, because nobody has to step outside the prescribed exchanges and dialogues.

(Jeremy Seabrook, 1996:36)

ข้อความได้ระบุถึงพื้นที่บาร์ว่าเป็นพื้นที่ที่เปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้สวมบทบาทและแสดงบทบาทเหมือนกันในฐานะของ "นักท่องเที่ยว" และต้องแสดงบทบาทต่าง ๆ ภายใต้เงื่อนไขของพื้นที่ไม่ว่าจะเกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้หญิงไทย การรับความสุขจากการแสดง ตลอดจนการใช้ชีวิตอย่างเสรีได้ เพราะในพื้นที่แห่งนี้จะทำให้นักเดินทางเหล่านี้ได้หลุดเข้าไปอยู่ในโลกแห่งจินตนาการหรือ "มายาภาพ" ที่พวกเขาสามารถสร้าง "ความสุข" ให้กับตนเองได้ เพราะในพื้นที่แห่งนี้ทำให้เชื้อชาติ ชนชั้น อาชีพ รูปร่างหน้าตา ไม่ใช่ปัจจัยที่สำคัญเหมือนโลกแห่งความจริง อันเนื่องมาจากทุกคนยินยอมอยู่ได้ด้วย "บทบาท" ซึ่งผู้คนที่รายล้อมภายในบาร์ก็พร้อมที่จะต้อนรับและอำนวยความสะดวกและพร้อมที่เอื้อไปตามความต้องการ ซึ่งแน่นอนในพื้นที่แห่งนี้ผู้ชาย "ฝรั่ง" เหล่านี้จะรู้สึกที่ตนเองเป็นเสมือน "ดารา" หรือ "ราชา" ที่ทุกคนต้องเข้ามาให้ความสนใจ การหลบชีวิตเข้าไปอยู่ในโลกแห่ง "มายา" ของผู้ชาย "ฝรั่ง" กลุ่มนี้ทำให้พวกเขาเชื่อว่าชีวิตได้หลบออกมาจากชีวิตจริงที่แสนจะวุ่นวายในชีวิตประจำวันได้

อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าฝรั่งจะได้สร้าง "มายาภาพ" เพื่อสร้างความบันเทิงและความสุขให้ตัวเองภายใต้พื้นที่บาร์ แต่อย่างไรก็ตามพวกเขาเหล่านั้นต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขหรือกฎเกณฑ์เช่นกันว่าสิ่งใดที่ตนสามารถกระทำได้หรือไม่สามารถจะกระทำได้ หากทำผิดเงื่อนไขพวกเขาก็ต้องถูกลงโทษด้วยเช่นกัน ดังที่ Henry ตัวละครเอกในนวนิยายเรื่อง *The Scribe* ได้ถูกใส่ร้ายจากผู้หญิงบาร์ให้กลายเป็นผู้ทำผิดจึงทำให้เขาถูกลงโทษจากเจ้าหน้าที่ของบาร์

A rather large Thai man in a suit moved next to the waitress and folded his arms across his chest [...] the Thai man reached behind and pushed me forward with one hand. The waitress took the wallet out of my back pocket. She opened it up, took out a thousand bath note, and tossed the wallet onto the table. The Thai man let go. The waitress walked away.

(David Young, 2000: 197-198)

ตัวละคร Henry เป็นนักท่องเที่ยวที่เข้าไปใช้ชีวิตในบาร์ซึ่งแน่นอนว่าเขาย่อมได้รับสิทธิในการทำอะไรต่าง ๆ ที่จะแสวงหาความสุขและความบันเทิงในบาร์ได้ตามที่ตนต้องการ แต่เมื่อเขาถูกทำให้กลายเป็นคนผิดจากการใส่ร้ายของผู้หญิงบาร์ที่บอกว่าเขาสังเวยเครื่องดื่มแล้วไม่ยอมจ่ายเงิน เขาก็ถูกลงโทษจากเจ้าหน้าที่ของบาร์ จากการใส่ร้ายให้ Henry กลายเป็นผู้ทำผิดกติกาของบาร์ แสดงให้เห็นได้ว่า "มายาภาพ" ที่สร้างขึ้นนั้นยอมอยู่ภายใต้เงื่อนไขหรือกฎเกณฑ์ กล่าวคือสิทธิของนักท่องเที่ยวที่ได้รับนั้นเกิดขึ้นมาจากพื้นที่ที่เป็นตัวกำหนดบทบาทหรือการแสดงออก ถ้าหากมีการทำผิดเงื่อนไขก็ต้องถูกลงโทษด้วยเช่นกัน ตัวอย่างการถูกลงโทษและการที่ผู้หญิงบาร์ฉวยเงินจากกระเป๋าเงินของ Henry แสดงให้เห็นได้ว่าอำนาจที่มีอยู่ในพื้นที่แห่งนี้ก็เป็นอำนาจที่ถูกจัดไว้ให้ด้วยเช่นกัน ซึ่งแสดงให้เห็นได้ว่าอำนาจที่เกิดในพื้นที่แห่งนี้มีลักษณะที่เป็นข้อจำกัด

นวนิยายเรื่อง *The Scribe* ได้นำเสนอสติขัตติของนักเดินทาง "ฝรั่ง" ผู้ชายซึ่งมักจะแสดงความเป็นเจ้าของผู้หญิงทั้งหมดที่ทำงานอยู่ในบาร์ เพราะเป็นความรู้สึกของการที่ได้เป็นเสมือนพระราชหรือเจ้าของฮาเร็มมักจะเกิดขึ้นได้โดยง่ายตายเมื่อพวกเขาได้อย่างก้าวเข้ามาในบาร์เหล่านี้ Henry ได้แสดงความเห็นในประเด็นนี้ไว้อย่างชัดเจนว่า

Farangs gave me the eye. Now where did a guy like that pick up a dish like her? The men in the bar didn't simply want this girl or that girl. They wanted all of them. The one on stage, the one giving head in back, the one at the door, the one in the photograph, the one crying in the corner and the one on my arm.

(David Young,2000:223)

ในสถานที่แห่งนี้เป็นที่แห่ง "จินตนาการ" ของผู้ชาย "ฝรั่ง" ที่พวกเขาต่างรู้สึกว่พวกเขา มีสิทธิ์ในทุกสิ่งทุกอย่างในพื้นที่แห่งนี้ โดยเฉพาะการสร้างความสัมพันธ์กับผู้หญิงบาร์ซึ่งเลือกที่จะ สร้างความสัมพันธ์กับผู้หญิงบาร์คนไหนก็ได้ หรืออาจจะเป็นทุกคนก็ได้ซึ่งการแสดงออกใน ลักษณะเช่นนี้สามารถสนองตอบความปรารถนาที่ขาดหายไปในโลกแห่งความเป็นจริงผ่านโลก แห่งจินตนาการหรือโรงละครแห่งนี้ได้ พวกเขาสามารถเติมเต็มความต้องการที่คาดหวังก่อนการ เดินทางได้ นี่ก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่สามารถยืนยันได้ว่า "ฝรั่ง" ผู้ชายชอบที่จะยึดติดอยู่กับ "มายา ภาพ" ในลักษณะเช่นนี้เพราะทำให้พวกเขารู้สึกได้ว่าพวกเขายังคงหลงเหลืออำนาจของความเป็น ชายที่จะครอบครองและควบคุมผู้หญิงได้ ซึ่งโลกของความเป็นจริงในบ้านเกิดสิ่งเหล่านี้ไม่ สามารถจะตอบสนองได้

บาร์เป็นพื้นที่ที่สามารถสลายความแตกต่างในด้านต่างๆ ดังได้กล่าวไปแล้วข้างต้นว่า ผู้ชาย "ฝรั่ง" ที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองไทยมักเป็นผู้ชายที่ไม่สมบูรณ์ ไม่ว่าจะเกิดจากฐานะ ชนชั้น อายุ หรือแม้แต่รูปร่างหน้าตา หรือผู้ชายที่ล้มเหลวจากบ้านเกิด แต่เมื่อพวกเขาเหล่านั้นได้ เข้ามาในพื้นที่แห่ง "มายาภาพ" ความรู้สึกที่ว่าตนเองเป็นคนแปลกหน้าของเมืองไทยได้สลายไป ได้ หรือความรู้สึกที่เป็นปมด้อยก็สามารถถูกทำให้เลือนลางไปได้ เพราะเขาได้รับการต้อนรับจาก ผู้หญิงบาร์ ตลอดจนเจ้าของบาร์ด้วยความเต็มใจ เห็นได้จากตัวละคร Mike ชายวัย 45 ปีที่เข้ามา ใช้ชีวิตในบาร์และได้ตกหลุมรัก Math หญิงสาวรุ่นลูก

[...] I am a farang. A farang who is old enough to be your father.
Maybe old enough to be her father too, for that matter."

(J.K. Gump,2003:224)

Mike มักวิตกกังวลกับความแตกต่างในเรื่องของ "อายุ" ของเขากับ Math อยู่เสมอ ๆ ซึ่งสำหรับความคิดของเขานั้นไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในโลกแห่งความเป็นจริงในบ้านเกิด แต่สำหรับที่นี่เขาสามารถจะพบกับความสุข และสามารถจะทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ใจปรารถนาได้ โดยเฉพาะเมื่อเขาได้พบกับเธอในพื้นที่บาร์ ของพัทยาซึ่งในพื้นที่แห่งนั้นมีผู้ชาย "ฝรั่ง" ไม่ว่าจะ เป็นอาชีพ ชนชั้น อายุ หรือรูปร่างหน้าตาแต่ด้วยเหตุผลที่ทุกคนในพื้นที่บาร์แห่งนี้ต่างก็สวมบทบาทของ "นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว" และผู้หญิงทำงานอยู่ในบาร์ก็มีบทบาทของตัวเองในฐานะ "ผู้ให้ความสุข" และด้วยต่างคนต่างแสดงบทบาทของตนเอง จึงทำให้ความแตกต่างที่เกี่ยวกับอายุของ Mike และ Joy ได้เลือนหายไป สำหรับพวกเขา ก็เหลือแต่เวลาแห่ง "ความสุข" ที่เกิดขึ้นในบาร์ที่เป็นเสมือน "สวรรค์" สำหรับผู้ชาย "ฝรั่ง" ตะวันตกอย่างแท้จริง และตลอดเวลาที่เขาอยู่ที่ในพื้นที่แห่งนี้ความสัมพันธ์ระหว่างเขาและ Math ดูว่าจะไม่ใช่เรื่องแปลกหรือผิดปกติแต่อย่างใด เพราะคนส่วนใหญ่ที่นี่นั้นก็มีความสัมพันธ์เช่นนี้แทบทั้งสิ้น กล่าวคือชายสูงอายุชาวต่างชาติเป็นแฟนกับหญิงสาวชาวไทย แต่เมื่อมนตร์ขลังของแฟนตาซี และมายาแห่งความฝันสลายลง เมื่อต้องออกไปนอกพื้นที่พิเศษแห่งนี้ และต้องย้อนกลับไปสู่โลกแห่งความจริง ก็ทำให้ความกล้าที่เคยมีหุดหายไป จนทำให้เขากลับรู้สึกไม่มั่นใจ ขณะเดียวกันมนต์เสน่ห์เกี่ยวกับความรู้สึกผิดและแปลกแยกเริ่มกลับเข้ามาให้เขาเป็นกังวลอีกครั้ง เพราะการออกนอกพื้นที่ของบาร์ในแต่ละครั้งจะทำให้เขาตระหนักถึงความแตกต่างในเรื่องอายุระหว่างเขากับเธออีกครั้ง

"มายาภาพ" ของพื้นที่แห่งนี้มิได้เกิดขึ้นเฉพาะกับผู้ชาย "ฝรั่ง" นักท่องเที่ยวเท่านั้น สำหรับผู้หญิงบาร์ก็เช่นกันที่เธอต้องสวมบทบาทหรือการหลุดเข้าไปในโลกแห่ง "มายา" นี้ ด้วยเช่นกันอันเนื่องมาจากการกำหนดโดยหน้าที่หรือความต้องการส่วนตัวก็ตาม แต่พื้นที่แห่งนี้ก็ช่วยสร้างความกล้าให้กับหญิงบาร์ด้วยกัน โดยให้เธอลุกขึ้นมากระทำสิ่งที่ไม่สามารถกระทำได้ในชีวิตจริงในพื้นที่ข้างนอก เช่น การเดินระบำเปลื้องผ้า การแสดงโชว์ ในรูปแบบต่าง ๆ นับเป็นพื้นที่ที่สามารถปรับเปลี่ยนอัตลักษณ์ของผู้หญิงบาร์ โดยที่ ทำให้เธอเหล่านั้นกล้าทำในสิ่งที่ไม่สามารถกระทำได้ในโลกแห่งความเป็นจริง แต่สำหรับพื้นที่แห่งนี้เปิดโอกาสให้เธอสามารถที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้ เพราะในพื้นที่แห่งนี้เป็นที่หลบจากสายตาของผู้คนที่เป็นคนไทย โดยเฉพาะผู้ชายไทย หรือแม้แต่กฎหมายได้ ดังเช่น Joy จากเรื่อง *Thailand Joy* เธอต้องสวมบทบาทของ "นักแสดง" เพื่อความอยู่รอด เธอจึงต้องเดินระบำเปลื้องผ้าทั้งที่เธอเองยังมีความอายอยู่มาก

It was the first time that she had danced completely nude. Of course she had danced topless, and often flashed her lower half for a hundred baht tip from some outstretched hand. But dancing naked, Along with special shows, was something that was decided in the first week of employment.

(David Young,2002:239)

การเต้นระบำเปลื้องผ้าเป็นโอกาสที่ทำให้เธอได้เงินเพิ่มมากกว่าปกติ อีกทั้งการเต้นในลักษณะนี้เป็นข้อบังคับสำหรับพนักงานใหม่ที่เพิ่งเข้ามาทำงานโดยเฉพาะในช่วงสัปดาห์แรกที พวกเขาต้องแสดง แจกเช่นกัน Joy ที่เธอก็ต้องขึ้นโชว์ในค่ำคืนแรกของการเริ่มงาน และเธอก็จำเป็นต้องแสดงตามที่เจ้าของบาร์กำหนด อีกทั้งเธอยังมองว่าเป็นโอกาสที่จะทำให้เธอได้เงินมากกว่าปกติประกอบกับเมื่อเลือกอาชีพนี้แล้วเธอก็ต้องทำทุกอย่างให้ได้ เหมือนกับคนอื่น ๆ เพราะในพื้นที่แห่งนี้เปรียบเสมือนเวทีการแข่งขันสำหรับผู้หญิงบาร์ด้วยกัน เพื่อที่จะสร้างความประทับใจให้กับ "นักท่องเที่ยวน" ที่เข้ามาใช้บริการ ส่วนใหญ่พวกเขาจะเริ่มต้นสร้างความรู้จักและสร้างความคุ้นเคยระหว่างเธอกับลูกค้าหน้าใหม่ด้วยการทักทาย และแนะนำชื่อของเธอ และพูดคุยด้วยคำสนทนาง่าย ๆ เช่น มาจากไหน รู้สึกอย่างไร หรือกลิ่นอายเธอก็จะมีวิธีแนะนำตัว โดยการบเร้า ยั่วยวน หรือเสนอตัวของเธอกับลูกค้าอย่างชัดเจน เช่น วิธีที่ Jas จากเรื่อง *The Scribe* ใช้ในการแนะนำตัวเธอกับ Henry ในการพบกันครั้งแรกระหว่างพวกเขา

"What your name?"

"Henry. What's yours?"

"Jas." Jas held out her small hand for me to shake

"Where you come from, Henry?"

"America."

"Oh, A-may-ree-ca! You come alone?"

"I'm waiting for a friend." It was already ten past and still no sign of him. Jas put her arms around my neck and pushed her breasts into my face.

"I your friend now, O.K.?"

(David Young,2000:14)

จากข้อความที่ยกมาแสดงให้เห็นได้ว่าในพื้นที่บาร์แห่งนี้ได้เปิดโอกาสให้ผู้หญิงบาร์ได้เกิดการปรับเปลี่ยนตนเองเมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ชาย "ฝรั่ง" ผ่านการแสดงออกของผู้ที่อยู่ในฐานะของผู้กระทำ ที่พวกเธอสามารถจะกำหนดบทบาทหรือการแสดงออกของตนเอง เพื่อให้พวกเธอสมหวังในการทำงาน เห็นได้อย่างชัดเจน ผ่านตัวละคร Sunan จากเรื่อง *Private Dancer* ที่เธอพยายามหาวิธีการต่าง ๆ ที่จะทำให้นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในบาร์เกิดความสนใจและประทับใจในตัวเธอโดยที่เธอจะเป็นหญิงที่ได้รับความนิยมมากที่สุด และเธอมักจะใช้การยั่วยุรับตลอดเวลาและใส่ใจกับทุกเรื่องที่ทำให้นักท่องเที่ยวเล่าหรือพูดคุย แม้ว่าเธอจะไม่เข้าใจใจก็ตาม เมื่อเป็นเช่นนี้จะเห็นได้ว่าผู้หญิงขายบริการเหล่านี้นับเป็นองค์ประกอบสำคัญของบาร์ จะเห็นได้ว่าพวกเธอเหล่านี้รู้และเข้าใจ บทบาทและหน้าที่ของตนอยู่เสมอว่าตัวเองต้องทำหน้าที่อะไรหรือกำลังรับบทอะไร โดยเฉพาะเมื่อเธอขึ้นไปแสดงอยู่บนเวที ดังนั้น พวกเธอเหล่านี้เป็น "นักแสดง" ในขณะที่มีนักท่องเที่ยวผู้ชาย "ฝรั่ง" เป็นผู้ชม "It's like being an actress. We're all actresses, and the bar is our stage and the farangs are our audience" (Stephen Leather, 2004:11)

Joy จากเรื่อง *Private Dancer* เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของการปรับเปลี่ยนบทบาท "playing role" ซึ่งทำให้เห็นบทบาทของเธอที่มีต่อการต้อนรับหรือการเอาอกเอาใจลูกค้าที่มากกว่าปกติเพราะผู้ชาย "ฝรั่ง" นักท่องเที่ยวเหล่านี้ต้องการการดูแลเอาใจใส่และความสนใจประจักษ์ตนเองเป็น "คนสำคัญที่สุด"

The other thing farangs like is for you to laugh at the stupid joked and to flirt with them. They like their girls to be cute. Not too cute, because then it looks like you're acting, but you have to keep smiling at them, put your hand on their leg, look them in the eyes when they talk to you, that sort of thing. And you have to keep smiling at them when you're dancing, let them think that they're the most important man in the bar.

(Stephen Leather, 2004:11)

เมื่อนักท่องเที่ยวผู้ชาย "ฝรั่ง" เหล่านี้ต้องการการเอาอกเอาใจจากผู้หญิงบาร์เพราะเป็นสิ่งที่ทำให้เขารู้สึกว่าเขาคือ "คนสำคัญที่สุด" ในบาร์ ทว่าการกระทำหรือการแสดงออกของผู้หญิง

บาร์ก็ไม่ควรให้มากเกินไป ดังที่ Joy ระบุเอาไว้ เช่น ไม่ควรทำบางอย่างมากเกินไปเพราะนั่นมันไม่ใช่ความจริงจากความรู้สึก แต่ดูเหมือนกับเป็น"การแสดง" การกระทำในลักษณะนี้ของตัวละคร Joy แสดงให้เห็นถึงความพยายามในการปรับเปลี่ยนหรือสร้างสรรค์บทบาท (creative) ของตัวเองที่นอกเหนือจากบทบาทโดยปกติที่เป็นเพียงการให้บริการตามหน้าที่ แต่สำหรับเธอได้พยายามคิดหรือปรับลดเพิ่มการบริการตามความเหมาะสมเพื่อไม่ให้ลูกค้าที่เข้าใช้บริการมองว่าสิ่งที่ตนแสดงออกไปไม่ใช่ความจริงใจ และเมื่อรู้จักการปรับลดบทบาทจึงสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้าได้

ด้วยเสน่ห์ของผู้หญิงตะวันออกที่แฝงอยู่ในผู้หญิงเอเชียส่งผลให้นักท่องเที่ยวผู้ชายเหล่านี้สนใจที่จะชมการแสดงของผู้หญิงบาร์เป็นอย่างมาก จนบางครั้งพวกเขาจะเลยความสนใจที่จะพูดคุยกับผู้หญิงบาร์ที่กำลังให้บริการ แต่กลับไปให้ความสนใจกับการแสดงแทน แม้ว่านักท่องเที่ยวชายจะแสดงความสนใจอย่างออกนอกหน้าในการชมการแสดงบนเวทีก็ตาม แต่ในความเป็นจริงแล้วสำหรับผู้หญิงบาร์กลับมองว่าการแสดงที่เปิดเผย เรือนร่าง หรือส่วนสงวนของผู้หญิงเป็นการฆ่าเสน่ห์ของความลึกลับให้หมดไป จึงทำให้ผู้หญิงบางคนยังคงไม่เปิดเผยเรือนร่างทั้งหมด เพื่อที่ใช้เสน่ห์แห่งความลึกลับแห่งเรือนกายนี้ ล่อหลอกให้ผู้ชายนักท่องเที่ยวเหล่านั้นต้องกลับมาหาเธออีกในครั้งต่อ ๆ ไป

Besides, she sometimes thought that showing off her breasts worked against, rather than for her. It killed the mystery of what lay behind her bikini. And Mantana knew, as any working girl with half a brain knew; mystery, lies, fake orgasm, and the bizarre idea of love were all that a girl had to keep a man coming back for more. The rest was just push there, here, hair, sweat and semen.

(David Young, 2002:194)

เมื่อผู้หญิงบาร์มีความคิดและมีเทคนิคในการทำงานเช่นนี้ก็ไม่ได้ต่างอะไรกับ "นักแสดง" ที่มีการกำหนดบทบาทไว้ล่วงหน้าว่าสิ่งไหนควรแสดงและสิ่งใดไม่ควรแสดงซึ่งไม่แตกต่างอะไรกับการเลือกโชว์บางส่วนของร่างกายกับการปกปิดเพื่อเรียกร้องความสนใจให้ยาวนานจากนักท่องเที่ยวซึ่งบทบาทและการกำหนดบทแสดงของพวกเขาเหล่านี้ขึ้นอยู่กับเจ้าของกิจการต้องการให้เป็นเพื่อ

สนองความต้องการของชายนักท่องเที่ยวนั้น แม้ว่าบทบาทที่เธอต้องรับแสดงนั้นมิใช่ตัวตนของเธอเลยก็ตาม แต่เพื่อความพึงพอใจสำหรับลูกค้าเธอต้องเสแสร้งและแก่งัดทำให้ดูเสมือนความจริง เช่น การต้องพูดจาโกหก การบอกรักเพื่อการมัดใจให้พวกเขาเหล่านั้นกลับมาท่องเที่ยวในบาร์แห่งนั้นอีก ความพยายามของผู้หญิงบาร์ในลักษณะข้างต้นแสดงให้เห็นถึงบทบาทของผู้หญิงไทยที่ไม่ใช่เป็นเพียงแต่ผู้ถูกกระทำแต่เธอได้รับเปลี่ยนแปลงบทบาทของตัวเองให้เป็นเสมือนกับผู้กระทำ ซึ่งผู้ชาย “ฝรั่ง” ต้องกลายเป็นผู้ถูกกระทำ

สำหรับกรณีของ Joy ก็ไม่แตกต่างกันมากนักหากแต่ว่าการแสดงของเธอ นั้นได้รับการกำหนดหรือ “กำกับ” จากเจ้าของบาร์ ที่จะสร้างความเร้าใจให้กับนักท่องเที่ยวนักชားฝรั่งได้เป็นอย่างดี เช่น เธอต้องแสดงเป็นสาวพรหมจรรย์ขณะที่มีความสัมพันธ์กับ Gilbert ชายชาวฝรั่งเศส เนื่องจากเขารู้สึกเศร้าเสียใจกับผู้หญิงคนแรกที่เขามีความสัมพันธ์ด้วย ซึ่งเธอยังคงเป็นสาวพรหมจรรย์อยู่ ในการแสดงครั้งนี้ Gilbert ได้เตรียมอุปกรณ์ประกอบฉากเพื่อสร้างความสมจริงด้วย โดยเขาได้เตรียมน้ำสีแดงที่ให้ความรู้สึกคล้ายเลือดของหญิงสาวผู้นั้นไว้ และได้สาदनํ้าดังกล่าวไปทั่วห้องเพื่อเป็นการย้อนกลับสู่เหตุการณ์ที่ยังฝังใจเขาในครั้งนั้น

"I'm so depressed!" said Gilbert. "The first girl I ever made love to was a virgin. Beatrice. Bloody Beatrice. I never knew a human being could lose so much blood and still be home by ten. It was on the sheets, on the floor, on our shoes. It was everywhere! It was glorious!"

(David Young, 2002:209-210)

สำหรับการแสดงในครั้งนี้แสดงให้เห็นบทบาทและหน้าที่ของ “ผู้กำกับการแสดง” หรือเจ้าของบาร์ได้เป็นอย่างดี ซึ่งในเรื่องนี้คือ Mr. Simmons ผู้ชายฝรั่งที่ตัดสินใจที่จะตั้งรกรากอยู่ในเมืองไทยเพราะเขาอาศัยอยู่ในเมืองไทยมายาวนาน และสามารถปรับตัวให้เข้ากับความเป็นไทยได้ ประกอบกับการมีเครือข่ายในกลุ่มเพื่อนและกลุ่มสังคมของชาวต่างชาติที่ประกอบอาชีพนี้ ตลอดจนเขาสามารถเข้าถึงความต้องการของฝรั่งที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในบาร์ได้เป็นอย่างดี จึงสามารถจัดหาสิ่งที่พวกเขาเหล่านั้นต้องการได้เป็นอย่างดีเช่นการแสดงในครั้งนี้ ที่เขาเลือก Joy ให้แสดงในครั้งนี้ สำหรับ Joy เธอสามารถแสดงบทบาทของหญิงสาวบริสุทธิ์ได้เหมือนจริง ซึ่งสร้างความประทับใจให้กับ Gilbert ได้เป็นอย่างดี เมื่อเธอสามารถแสดงบทบาทต่าง ๆ ได้นั้นก็ย่อม

แสดงให้เห็นถึงการปรับเปลี่ยนที่แสดงออกถึงการสร้างสรรค์ของเธอที่จะทำให้การแสดงผลออกมาสมจริงมากยิ่งขึ้น ดังนั้นเธอจึงได้รับค่าตอบแทนในราคาสูงพร้อมทั้งการซื้อบริการจากเขาในเวลาต่อมา

ยิ่งไปกว่านั้น เขาแต่งงานกับ Phii Bouy อดีตผู้หญิงบาร์ชาวไทยที่เป็นเสมือนผู้จัดการและดำเนินธุรกิจนวดนวดกัน เมื่อคนหนึ่งเคยเป็นอดีตนักท่องเที่ยวและอีกคนเคยเป็นผู้หญิงขายบริการ ประสบการณ์ของคนทั้งคู่ต่างก็เอื้อให้กันและกัน จึงก่อให้เกิดการวางแผนกลยุทธ์ต่าง ๆ ที่เป็นตัวส่งเสริมหรือกระตุ้นให้ "มายาภาพ" ของฝรั่งนักท่องเที่ยวดำรงและยังคงดำเนินต่อไปได้ ซึ่งไม่ต่างกับ Gilbert ที่ร่วมกันแสดงในครั้งนี้ด้วย หากพิจารณาจากบทบาทและหน้าที่ของเจ้าของบาร์แล้วอาจสรุปได้ว่าพวกเขาเหล่านี้คือบุคคลที่เป็นเสมือนผู้ที่ควบคุมหรือกำหนดทิศทางและหน้าที่ของกิจกรรมต่าง ๆ ภายในบาร์ให้ดำเนินไปได้ตลอดเวลาที่เปิดบริการ

นอกจากนี้ บาร์ที่ถูกให้ความหมายว่าเป็นพื้นที่แห่งความบันเทิงตามความมุ่งหวังของเจ้าของบาร์ หรือนักท่องเที่ยวยุคใหม่ที่ใช้บริการ แต่สำหรับผู้หญิงบาร์พื้นที่แห่งนี้ก็เป็นพื้นที่ของการทำงานที่พวกเขาต้องทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย และในบางครั้งพวกเขาก็จะรู้สึกเบื่อหน่าย ดังที่ข้อความตอนหนึ่งที่ระบุว่า

Girls wandered in quietly and sat as far from the catwalk as possible. Some checked and double-checked the address on the card, as if ashamed to admit that this was the place they had applied and been hired to work.

(David Young, 2002:171)

จะเห็นได้ว่าในพื้นที่แห่งนี้ถึงแม้ว่าผู้หญิงบาร์จะมีหน้าที่ในการ "แสดง" เพื่อมอบความสุขให้กับนักท่องเที่ยวกก็ตาม แต่ในอีกแง่หนึ่งความหมายของพื้นที่แห่งนี้สำหรับพวกเขาแล้วคือพื้นที่ของการทำงาน ที่มีบางครั้งพวกเขาก็เกิดความรู้สึกที่เบื่อหน่าย และมองว่าภาระหน้าที่ที่กระทำอยู่มิได้เกิดจากความเต็มใจหากแต่เป็นสิ่งที่ต้องปฏิบัติเพราะเป็นเวลาในการทำงาน

จากตัวอย่างที่กล่าวมาทั้งหมดแสดงให้เห็นบทบาทของพื้นที่บาร์ที่ถูก "สร้าง" ให้เหมือนกับ "โรงละคร" เพื่อสนอง "มายาภาพ" ของนักท่องเที่ยวยุคใหม่ "ฝรั่ง" เพราะในพื้นที่แห่งนี้

ทำให้พวกเขาเหล่านั้นหลุดออกจากโลกแห่งความเป็นจริงที่พวกเขาไม่สามารถจะสนองตอบความต้องการได้อันเนื่องมาจากปัจจัยต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นกฎหรือกติกา แต่ในพื้นที่แห่งนี้เขาสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ได้ อีกทั้งในพื้นที่แห่งนี้ทำให้เขาได้มีโอกาสได้สนองความต้องการโดยเฉพาะความต้องการทางเพศ ที่พวกเขาส่วนใหญ่โยหามาจากบ้านเกิด อันเนื่องมาจากความล้มเหลวจากการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้หญิงในบ้านเกิดด้วยเหตุผลต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของรูปร่างหน้าตา หรือแม้แต่อายุ ซึ่งเมื่อเขาได้เข้ามาอยู่ในพื้นที่บาร์แล้วความบกพร่องหรือปัญหาเหล่านี้มิใช่อุปสรรคอีกต่อไป ดังนั้นพวกเขาเหล่านี้จึงเลือกที่จะอยู่กับ "มายาภาพ" มากกว่าที่จะอยู่ในโลกแห่งความจริง เขาจึงเลือกที่จะใช้บริการบาร์หรือเลือกที่จะเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวโดยเฉพาะในเขตพื้นที่ "red light zone" ของเมืองไทย

ดังนั้น แหล่งท่องเที่ยวที่เป็นสถานบันเทิงประเภทนี้จึงกลายเป็นพื้นที่พิเศษที่รู้จักกันในนามของ "red light district" ซึ่งมีความพร่าเลือนระหว่างการท่องเที่ยวและการขายบริการทางเพศ เพื่อดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ดังที่ Simon Carter and Stephen Clift (2000:6-7) ยืนยันว่า "From the marketing of business seats on international airlines, to use of red light district as tourist attractions, the line between commercial sex and tourism become blurred". โดยเฉพาะพื้นที่ย่าน "พัฒนพงษ์" ของไทยที่พื้นที่แห่งนี้มีบาร์เป็นจำนวนมากและมีความหลากหลายให้เลือก และยังมีผู้หญิงขายบริการให้เลือกเป็นจำนวนมากด้วยเช่นกันดังที่ C.M. Hall อ้างถึงใน Chris Ryan (2000:31) ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชายนักท่องเที่ยว "ฝรั่ง" กับผู้หญิงบาร์ที่ขายบริการ ณ พื้นที่แห่งนี้ไว้ว่าความสัมพันธ์ดังกล่าวตอกย้ำถึงอำนาจในการครอบงำของผู้ชายนักท่องเที่ยวผ่านการท่องเที่ยวโดยแสดงออกมาในเรื่องของอำนาจผ่านความสัมพันธ์ทางเพศมาใช้ในการควบคุมผู้อื่นโดยเฉพาะผู้หญิงบริการ ยิ่งไปกว่านั้น ใน *The Asian Mystique* (2005) ชี้ให้เห็นอีกว่า "ฝรั่ง" ที่เดินทางมายังเอเชียเพื่อมาใช้บริการทางเพศนั้น เพราะในเอเชียไม่เพียงแต่ขายความสดใหม่เท่านั้น แต่ยังขายความลึกลับของเอเชียที่ครอบคลุมแฟนตาซีของความแปลกของบูรพาทิศไว้ ซึ่งผู้หญิงตะวันตกไม่สามารถที่จะมีในลักษณะนี้ได้ (Sheridan Prasso,2005:5)

จากข้อความข้างต้นที่กล่าวมาทั้งหมดแสดงให้เห็นได้ว่าพื้นที่บาร์เป็นพื้นที่ที่จัดไว้เฉพาะสำหรับนักเดินทางตะวันตกโดยเฉพาะผู้ชาย ผ่าน "มายาภาพ" เพื่อให้เป็นพื้นที่สำหรับการตอบสนองความต้องการของตนเอง ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงพยายามกีดกันผู้หญิงตะวันตก ซึ่งจะเห็นได้จากความพยายามที่จะไม่นำเสนองภาพผู้หญิงเข้ามาท่องเที่ยวในบาร์เลย ยกเว้นนวนิยาย

เรื่อง *Thai Girl* และ *The Scribe* ที่เปิดโอกาสให้ตัวละคร Emma และ Nathalie ได้มีโอกาสเข้ามาในบาร์ แต่อย่างไรก็ตามหญิงฝรั่งทั้งคู่ก็ไม่ได้ให้ความสนใจแต่อย่างใด หรือแม้แต่มองว่าในบาร์แห่งนี้ไม่ได้ให้ความบันเทิงเลย แต่เป็นพื้นที่ที่เป็นการ "ขายมนุษย์" ด้วยซ้ำไป เห็นได้จากความคิดของตัวละคร Emma

"Easy Emm, this is what everyone comes to see. Don't take it so seriously"

'Not serious? Woman for sale! She retorted.

'But they look happy enough to me... it's them chooses to be dancers.'

'Get real! Nobody does this unless they have to. And I tell you Ben, I just can't believe I'm in here! She said, shifting uncomfortably on her seat.

(Andrew Hick,2004:10)

สำหรับ Emma เธอรู้สึกว่บาร์ไม่ใช่สถานที่ที่ทำให้เธอเกิดความสุขเหมือนกับ Ben คนรัก แต่เธอกลับรู้ว่เป็นสิ่งที่เลวร้ายที่ผู้ชายตะวันตกมาซื้อผู้หญิงไทยในลักษณะเช่นนี้ เธอมองว่เป็นสิ่งที่ไม่ยุติธรรมที่ไ้ผู้หญิงเป็นสินค้า และไม่ประทับใจกับพื้นที่แห่งนี้เพราะเธอรู้สึกว่เป็นพื้นที่ "ที่ขายสตรี" และเธอต้องการจะออกจากบาร์ให้เร็วที่สุด หากจะพิจารณาถึงเหตุการณ์นั้นจะเห็นได้ว่ Emma ให้ความหมายของบาร์ที่แตกต่างไปจากกลุ่มคนที่กล่าวมาแล้ว เพราะสำหรับเธอนั้น เธอให้ความสำคัญกับสิทธิมนุษยชน อีกทั้งการกระทำในลักษณะนี้ของผู้ชาย "ฝรั่ง" เป็นการไ้ประโยชน์จากตัวผู้หญิง (exploitation) ซึ่งถ้าเชื่อมโยงกับแนวคิดการสร้าง "มายาภาพ" ของผู้ชายฝรั่งดังที่กล่าวมาแล้ว การกระทำของ Emma ก็เป็นตัวอย่างหนึ่งของการสลายมายาภาพของผู้ชายฝรั่งที่พยายามสร้างโลกแห่งความสุขให้กับตนเอง

ถึงแม้ว่มีการสร้างตัวละครหญิงฝรั่งให้มีโอกาสเข้ามาในพื้นที่บาร์อย่าง Nathalie ตัวละครจากเรื่อง *The Scribe* แต่เธอก็ต้องเลือกที่นั่งที่หลบจากสายตาของผู้ชายฝรั่ง เห็นได้จากความคิดของตัวละคร Henry ที่ได้พาเธอเข้าไป ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่

Natalie and I sat near a mirrored wall, away from the catwalk and away from the other foreigners. I didn't want to make her obvious. A Western woman in a bar full of Thai prostitutes can ruin a man's state of grace faster than a dead cockroach in his corn flakes.

(David Young, 2002:69)

ข้อความนี้ก็เป็นอย่างหนึ่งตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงความพยายามของผู้ชาย "ฝรั่ง" ที่มองว่าพื้นที่บาร์ไม่ใช่พื้นที่ของผู้หญิงโดยเฉพาะผู้หญิงฝรั่ง ซึ่ง Henry ตัวละครเอกของเรื่องนี้ก็ตระหนักถึงเหตุผลข้อนี้จึงพยายามหาที่นั่งที่เหมาะสมกับเธอโดยหลบเลี่ยงจากสายตาของนักท่องเที่ยวผู้ชาย คือไม่เลือกที่จะนั่งบริเวณใกล้กับเวทีการแสดง เพราะในตำแหน่งนั้นเป็นเสมือนจุดศูนย์รวมของผู้ชายฝรั่งนักท่องเที่ยวมักจะเลือกเพื่อจะได้ชมการแสดงต่าง ๆ ได้อย่างใกล้ชิด แต่เขาก็กลับเลือกที่จะไปนั่งตรงมุม เพื่อไม่เป็นการทำลายความสุขของผู้ชายเหล่านั้น

Henry ยังบอกอีกว่าถ้าหากว่าเธอไปนั่งบริเวณที่เป็นจุดสนใจของผู้ชายฝรั่งก็จะเป็นการทำลายความมั่นใจ หรือเป็นการทำลายความสนุกของพวกเขา สำหรับผู้ชายเหล่านี้คิดอยู่เสมอ ๆ ว่าบาร์เป็นพื้นที่ของพวกเขา และในที่แห่งนี้เป็นที่ที่เขาได้หลบออกจากความจริงและความคุ้นเคยในสังคมบ้านเกิด แต่เมื่อเขาต้องมาเผชิญกับผู้หญิงฝรั่งทำให้เขารู้สึกไม่เป็นอิสระและไม่มั่นใจในตัวเองเพราะเสมือนว่าเขาถูกย้อนกลับไปสู่โลกแห่งความจริงที่พวกเขากำลังพยายามหลบหนี การนำเสนอประเด็นนี้เห็นได้อย่างชัดผ่านเรื่อง *Bangkok Knights* ที่มีตัวละครฝรั่งผู้หญิงกลุ่มหนึ่งเข้าไปนั่งในบาร์

[...] the two Western ladies who were sitting right at ringside, across from us. One was blonde, the other brunette, each of them attractive examples of womanhood bloomed in its mid-thirties or thereabouts. They were intent on our living legend; strangely, though, they were not goggling in wonderment, the way the other were. There was something clinical in their calm smiles and steady gazes. Maybe they were pretending to be sociologists, I thought.

(Collin Prprell, 1989:30)

จะเห็นว่าในพื้นที่บาร์แห่งนี้ผู้หญิงฝรั่งที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวจะทำให้ผู้ชายฝรั่งรู้สึกไม่เป็นที่พอใจเพราะพวกเขามักจะคิดอยู่เสมอ ๆ ว่าพวกเขาจ้องมองพวกเขา และพวกเขาเองก็ทำตัวเหมือนหนึ่งเป็นนักวิชาการที่คอยสังเกตพฤติกรรม และผู้ชายฝรั่งอย่าง Bob แสดงความคิดเห็นออกมาอย่างชัดเจนว่าหลังจากที่เขาได้เห็นผู้หญิงเหล่านี้ทำให้เขานึกย้อนถึงภรรยาของเขาขึ้นมาทันทีว่า "The brunette reminds me of my wife. My ex-wife." การกระทำเช่นนี้ของเขาทำให้เห็นได้เป็นอย่างดีที่มองว่าผู้หญิงฝรั่งเป็นปัจจัยที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งที่จะทำให้ "มายาภาพ" ของผู้ชายฝรั่งเพราะพวกเขาเหล่านี้ทำให้นักท่องเที่ยวเหล่านี้ได้ย้อนกลับไปสู่โลกแห่งความจริงอย่างเช่น Bob ที่เขากำลังจะได้เข้าสู่โลกแห่งความสุขกับผู้หญิงชาวไทย แต่ทันใดนั้นความสุขของเขาก็จบลงเพราะเขาต้องนึกถึง "ภรรยา" ของเขา

บาร์เป็นพื้นที่แห่งมายาของผู้ชายฝรั่งที่พวกเขาสร้างเพื่อการหลุดออกไปจากโลกแห่งความจริงที่แสนจะยุ่งยากมาสู่โลกของความบันเทิงที่จะทำให้เกิด "ความสุข" ดังนั้นพวกเขาจึงพยายามที่จะรักษา "มายา" นี้เอาไว้ แต่อย่างไรก็ตามปัจจัยที่สำคัญที่เห็นได้อย่างชัดเจนคือผู้หญิงฝรั่งคือปัจจัยหนึ่งที่สามารถทำลาย "มายา" ของพวกเขาเพราะพวกเขาเหล่านี้จะทำให้เกิดการเชื่อมต่อไปสู่แห่งความจริง และเป็นการทำลายความเป็นอิสระ ความเชื่อมั่น อีกทั้งพวกเขาเหล่านี้ยังมองพวกเขาเป็นผู้ชายที่ไม่ดีเพราะเป็นผู้ใช้ประโยชน์จากผู้หญิง และยังคงส่งเสริมให้มีการค้ามนุษย์อีกด้วย

4.1.2 "โรงแรม" : พื้นที่แห่ง "สิทธิพิเศษ" ของผู้ชาย "ฝรั่ง"

นอกจากพื้นที่ของบาร์ที่นักท่องเที่ยวได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขด้วยกิจกรรมด้านความบันเทิงที่ทางเจ้าของกิจการได้จัดเตรียมไว้สำหรับการต้อนรับนักท่องเที่ยวโดยเฉพาะนักท่องเที่ยวผู้ชายฝรั่งแล้ว ในพื้นที่แสงสีแดงแห่งนี้ยังมีพื้นที่ "โรงแรม" ที่ตั้งอยู่ไม่ไกลจากบาร์มากนัก ซึ่งนักท่องเที่ยวเหล่านี้จะได้รับความสุขจากการบริการที่พร้อมจะหยิบยื่นให้กับผู้ที่เข้าใช้บริการในฐานะ "นักท่องเที่ยว" ของเมืองไทย ด้วยเหตุนี้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการบริการที่เอื้ออำนวยให้เกิดความสะดวกในหลากหลายรูปแบบ ตลอดจนความพยายามที่จะคัดสรรสิ่งต่าง ๆ ที่ทำให้ฝรั่งผู้ที่เข้ามาพักเกิดความพึงพอใจมากที่สุด เช่น การบริการของโรงแรม Peacock Hotel ในนวนิยายเรื่อง *Peacock Hotel* ซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับแขกหรือ "นักท่องเที่ยว" ดังนี้

The Peacock's teakwood lobby sits like an ornate airlock linking the city's noisiest street with the most exquisite garden [...] The architectural style is exotic, the staff entirely Thai but the pathways are made to farangs specifications... The Peacock coddles its guests with luxurious service and a benign neglect that makes it possible for day-trippers like John to feel welcome.

(Philip J. Cunningham,2004:42)

โรงแรมก็นับเป็นพื้นที่พิเศษที่สร้างขึ้นมาเพื่อสนองตอบความต้องการของแขกที่มาใช้บริการด้วยไม่ว่าจะเป็นการจัดพื้นที่ด้วยอุปกรณ์ที่สวยงามให้เหมาะกับความเป็นไทยเพื่อดึงดูดความสนใจ “นักท่องเที่ยว” รวมทั้งการจัดการบริการโดยมีบริการที่เป็นคนไทยทั้งหมดไว้คอยต้อนรับ “นักท่องเที่ยว” ซึ่งตัวละคร John ได้เข้าไปสัมผัสความสวยงามของโรงแรมแห่งนี้ สิ่งหนึ่งที่ทำให้เขารู้สึกประทับใจ ไม่แพ้ไปกว่าการจัดสถานที่คือ การบริการที่ทางโรงแรมจัดให้เพราะเป็นการบริการที่ดีเยี่ยม เพราะทำให้เขารู้สึกเหมือนมีเกียรติ และเป็นแขกคนพิเศษและลูกค้าคนสำคัญของโรงแรมแห่งนี้ และสำหรับตัวของเขาเองยังรู้สึกประทับใจและภาคภูมิใจในความเป็นตะวันตกมากยิ่งขึ้น เพราะพื้นที่แห่งนี้มีส่วนช่วยทำให้เขาได้ทวนรำลึกถึงอำนาจของตะวันตกในอดีต ที่ได้รับสิทธิพิเศษเหนือดินแดนอื่น ๆ ซึ่งนวนิยายเรื่องนี้ก็ได้นำเสนอแนวคิดในลักษณะนี้ไว้อย่างชัดเจนผ่านพื้นที่ของโรงแรม Peacock ที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร แต่เห็นพื้นที่แห่งนี้มิใช่มีความหมายเพียงแค่ “โรงแรม” ที่มีความหมายแค่ว่าที่พักเท่านั้น หากพื้นที่แห่งนี้ได้สร้างให้ฝรั่งรู้สึกตัวตนเองเป็นคนพิเศษและมีความเป็นอยู่ที่หรูหราในพื้นที่แห่งนี้ ดังตอนหนึ่งที่กล่าวไว้ว่า

Bangkok, but not Bangkok. The architectural style is exotic, the staff entirely Thai, but the pathways are made to farangs specification; the kind of place that can be intuitively mastered drunk or jetlagged.

(Phillip J. Cunningham,2004:42)

ตัวละคร John มองว่าโรงแรมแห่งนี้สร้างขึ้นมาเพื่อต้อนรับพวกตนโดยเฉพาะอันเนื่องมาจากพยายามจัดสร้างและกำหนดบรรยากาศเพื่อการบริหารให้ตนเองรู้สึกคุ้นเคย ถึงแม้ว่า

พื้นที่แห่งนี้จะอยู่ในกรุงเทพมหานครก็ตาม แต่สำหรับเขาแล้วมองว่าถึงแม้ว่าโรงแรมแห่งนี้ได้ทำให้ความหมายของพื้นที่แห่งนี้เปลี่ยนแปลงไป เพราะทำให้เขารู้สึกเหมือนกับการใช้ชีวิตอยู่ในบ้านเกิดของตน เพราะลักษณะต่าง ๆ ของโรงแรมที่จัดเตรียมไว้ทำให้เขารำลึกได้ และ ณ โรงแรมแห่งนี้ยังทำให้เขารู้ว่าสิ่งที่เขาได้รับนั้นไม่สามารถจะหาซื้อได้ในบ้านเกิดของตน อันเนื่องมาจากรายได้ในจำนวนเท่ากันไม่สามารถสรรหาสิ่งเหล่านี้ได้ แต่ในเมืองไทยทำให้เขาได้รับสิ่งเหล่านี้ได้อย่างง่ายดาย อันเนื่องมาจากความแตกต่างของค่าครองชีพและอัตราเงินจึงทำให้เขาได้มีโอกาสใช้บริการโรงแรมที่มีลักษณะการบริการที่ไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้สิ่งที่ทำให้เขารู้สึกประทับใจคือการได้รับการยกย่องจนทำให้เขารู้สึกว่าเขาคือ “คนพิเศษ” และทำให้เกิดความนึกคิดเชื่อมโยงถึงเชื้อชาติของตนเอง และภาพการรับรู้เกี่ยวกับอาณานิคมก็หวนกลับมาในห้วงคำนึงของความรู้สึก อันเนื่องมาจากการจัดการบริการและการต้อนรับ โดยที่ให้ผู้ชายคนไทยไว้คอยบริการ ซึ่งสอดคล้องกับชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิช (2539:29) ที่กล่าวถึงพนักงานชายไทยและเครื่องแบบที่ใส่ตอนให้บริการไว้ว่า

ชุดเครื่องแบบพนักงานชายของโรงแรมแห่งหนึ่งบนถนนราชดำริก็เป็น การย่อนยุคไปสู่ยุคอาณานิคม เพื่อให้แขกที่เข้าพักรู้ว่าตัวเองเป็น ชาฮิบ มีคนรับใช้ประจำตัวไว้ให้คอยชี้แจงใช้งานได้ตลอดเวลา

(ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิช, 2539:29)

จากข้อความข้างต้นสามารถเชื่อมโยงให้เห็นถึงการสร้าง “มายา” ที่เกี่ยวกับการบริการที่เจ้าของกิจการพยายามจัดให้กับนักท่องเที่ยว เช่นการให้ผู้ชายไทยมาเป็นบริการที่คอยให้บริการ ซึ่งสิ่งนี้สามารถเชื่อมโยงถึงผู้ชายพื้นถิ่นในยุคอาณานิคมที่คอยทำหน้าที่เป็นผู้รับใช้หรือแรงงาน เพื่อแสดงให้เห็นถึงการเชื่อมโยงถึงความรู้สึกในยุคอาณานิคมที่ตะวันตกมีอำนาจเหนือดินแดนและผู้คนในดินแดนอื่นโดยมองว่าเขาเหล่านั้นอยู่ในสถานะที่ต่ำกว่า ซึ่งพวกเขาก็สามารถจะได้รับสิทธิพิเศษจากบริการเหล่านั้น ซึ่งจะเห็นได้อย่างชัดเจนในนิยายเรื่อง *Thai Girl* ที่อธิบายว่าผู้ที่มาทำหน้าที่นี้มีความหล่อเหมือนเจ้าชายและสวยประดุจเจ้าหญิง ในการอธิบายเช่นนี้ทำให้ผู้วิจัยอดที่จะหวนคิดไม่ได้ว่า Phillip J. Cunningham ผู้เขียนเรื่องนี้รับอิทธิพลความคิดของอาณานิคมอย่างเต็มเปี่ยม ที่แสดงให้เห็นว่าชาวตะวันตกผู้เป็นเสมือนเจ้าอาณานิคมมีความสูงส่งหรือมีสถานะที่เหนือกว่าชนพื้นเมืองหรือในที่นี้คือคนไทยอย่างเห็นได้ชัด จนนำแนวคิดดังกล่าวมาถ่ายทอดไว้ในนวนิยายการเดินทาง

ความพิเศษของพื้นที่แห่งนี้มิได้ส่งผลเฉพาะชาวตะวันตกผู้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมนี้เท่านั้น แต่หญิงขายบริการผู้ที่มีส่วนร่วมอยู่ในพื้นที่แห่งนี้ก็จะได้รับโอกาสเหล่านี้ด้วย กล่าวคือ สิ่งที่ไม่สามารถที่จะปฏิบัติในพื้นที่นี้ หรือการกระทำอันไม่เหมาะสมต่อธรรมเนียมปฏิบัติอันดีของชาติก็สามารถที่จะกระทำได้ในพื้นที่นี้ โดยไม่ก่อให้เกิดความรู้สึกผิดแต่ประการใดเพราะพวกเธอตระหนักถึงโอกาสที่ตนได้รับนี้เป็นอย่างดีผ่านการเข้าไปอาศัยอยู่ในพื้นที่ตรงนี้ เช่น หญิงสาวชาวไทยก็จะใช้พื้นที่ในโรงแรมเป็นพื้นที่ที่จะทำความ "รู้จัก" ซึ่งกลยุทธ์การทำความรู้จักนั้น บางครั้งก็ไม่แตกต่างจากกลยุทธ์ที่หญิงบาร์ใช้ กล่าวคือ การเข้าไปทักทาย แนะนำตัว หรือ บางครั้งก็มีการเสนอตัวว่าเธออยากมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับเขาเลยก็มี ดังเช่นประสบการณ์ที่ Henry พบขณะที่เขาเดินทางไปพบเพื่อนที่โรงแรมที่พัก

I opened the door and took the long way around the stage. I passed groups of sailors, businessmen, tourists, and guys who didn't know what they were. A girl took hold my arm and refused to let go.

"I beautiful. Yes or no?" she hollered in English.

"you're drunk"

"Yes or no"

She took my hand and set it upon her left breast.

"You and me, O.K.?"

(David Young,2000:220)

จะเห็นได้ว่าลักษณะการเชื่อมต่อสัมพันธ์ของหญิงสาวที่เลือกใช้พื้นที่ของโรงแรมเป็นพื้นที่ขายบริการหรือทำความรู้จักกับชาวต่างชาตินั้น เธอเหล่านี้ต้องสวมบทบาทที่ไม่แตกต่างกับผู้หญิงบาร์ ไม่ว่าจะเป็นการปรับเปลี่ยนบทบาทเพื่อให้สนองตอบความต้องการของผู้ชาย "ฝรั่ง" โดยการเรียนวิถีชีวิตฝรั่ง และใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร เห็นได้อย่างชัดเจนผ่านการเล่า Henry ที่เขาได้เจอกับหญิงสาวชาวไทยคนหนึ่ง ที่เธอพยายามจะสร้างความรู้จักกับเขา โดยวิธีการเข้ามาพูดคุย แนะนำตนเอง และสิ่งที่เธอรบเร้าทำให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าเธอต้องการจะเสนอขายบริการ คือ การที่เธอได้นำมือของเขามาจับหน้าอกของเธอ และทำการตอรองว่าจะ "ตกลงหรือไม่" การกระทำของหญิงไทยในเหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นถึงโอกาสของสตรีไทยผู้นี้ได้กระทำการ

ต่าง ๆ ที่ไม่สามารถจะกระทำได้ในพื้นที่ข้างนอกในขณะนั้นเป็นตอนกลางวัน แต่สำหรับเธอพื้นที่ของโรงแรมเปิดโอกาสให้เธอได้สวมบทบาทของผู้หญิงบาร์ซึ่งสามารถทำสิ่งที่ไม่เหมาะสมได้ และถ้าหากพิจารณาจากมารยาทของหญิงไทยโดยทั่วไปเธอไม่สามารถจะทำสิ่งเหล่านี้ได้ ประกอบกับและสิ่งนั้นเป็นสิ่งผิดกฎหมาย แต่พื้นที่แห่งนี้สำหรับฝรั่งแล้วเจ้าของกิจการพร้อมที่จะเปิดโอกาสให้ฝรั่งได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขและสะดวกสบายมากที่สุด

ยิ่งไปกว่านั้น บางครั้งเจ้าของบาร์ก็ได้ทำสัญญาเกี่ยวกับเจ้าของโรงแรมในการทำธุรกิจร่วมกัน โดยที่จะจัดส่งหญิงบาร์ของตนไปบริการแขกที่ห้องพักในโรงแรม เมื่อแขกต้องการแขกที่ใช้บริการเหล่านี้บางคนก็ไม่ต้องการที่จะเสียเวลาของตนที่จะมาที่บาร์เอง หรือไม่ต้องการที่จะให้คนอื่นเห็น แต่ผู้หญิงบาร์ส่วนใหญ่จะไม่ชอบที่ต้องไปให้บริการแขกตามโรงแรมเช่นนี้ เนื่องจากแขกเหล่านี้ส่วนหนึ่งจะหยาบค้าย และในบางครั้งพวกเขาจะรู้สึกเหมือนคนตาบอด เพราะต้องคาดเดาเองว่าที่แขกที่จะพบนั้นเป็นคนเช่นไร ซึ่งใน *Thailand Joy* ก็จะพบการทำสัญญานี้ระหว่าง Cherry Bar กับ Prince Hotel

พื้นที่ "โรงแรม" ที่อยู่ท่ามกลางพื้นที่แสงสีแดงที่เป็นเสมือนพื้นที่อีกแห่งหนึ่งที่เปิดโอกาสให้ฝรั่งนักเดินทางได้สร้าง "มายา" ที่ตนเองปรารถนาในบ้านเกิดแต่ไม่สามารถจะทำได้อันเนื่องมาจากปัจจัยทางเศรษฐกิจ และอาชีพ หรือชนชั้นของตนเองในสังคม แต่สำหรับในเมืองไทยพวกเขาเหล่านี้สามารถจะสวมบทบาทที่จะแสดงเสมือนคนที่ร่ำรวยไปใช้บริการหรือซื้อบริการเพื่อเติมเต็มสิ่งที่ขาดหายไปได้ในเมืองไทยเพราะโรงแรมในลักษณะเดียวกันพวกเขาไม่สามารถจะใช้บริการได้ในบ้านเกิดแต่สำหรับเมืองไทยเขาสามารถทำได้ เพราะค่าของเงินที่แตกต่างกัน ยิ่งไปกว่านั้นการได้หลุดเข้าไปในโลกแห่ง "แฟนตาซี" ที่สามารถตอบสนองความเป็น "ฝรั่ง" ที่ตนเองมักจะมองว่าเหนือกว่าชนชาติอื่น ๆ ซึ่งเป็นแนวคิดที่ตกทอดมาตั้งแต่ยุคอาณานิคม โดยเฉพาะการที่โรงแรมของเมืองไทยได้จัดให้บริการผู้ชายไทยมาคอยบริการในโรงแรม

4.1.3 สถานที่พัก : “ชุมชนฝรั่ง” ในเมืองไทย

สถานที่พักที่ปรากฏในนวนิยายส่วนใหญ่จัดเป็นพื้นที่แห่งความอบอุ่นและมิตรภาพอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้ชาย “ฝรั่ง” ที่เดินทางมายังเมืองไทย เกิดความรู้สึกปลอดภัยในขณะที่อยู่ในเมืองไทย ซึ่งพื้นที่ของสถานที่พักมักจะตั้งอยู่ไม่ไกลจากพื้นที่แสงสีแดงมากนัก และในบริเวณนี้มักจะมีร้านอาหารที่บริการอาหารตะวันตกในตอนกลางวัน และความหมายของพื้นที่แห่งนี้มักจะเป็นพื้นที่ที่ฝรั่งใช้เพื่อการพบปะสังสรรค์หรืออาจเรียกว่า “ชุมชนฝรั่ง” ในเมืองไทย เพราะการพบปะสังสรรค์ต่อกันจะเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเวลาสำหรับอาหารเช้า อาหารเที่ยง หรือแม้แต่วเวลาสำหรับอาหารมื้อเย็น พวกเขาเหล่านั้นก็จะมาแลกเปลี่ยนประสบการณ์ พูดคุยเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ที่ได้ประสบขณะที่อยู่ในเมืองไทย ซึ่งประเด็นหลัก ๆ ที่นวนิยายเกือบทุกเรื่องนำเสนอไว้ คือ การพูดคุยเกี่ยวกับการให้บริการของบาร์ต่าง ๆ และการกล่าวถึงผู้หญิงบาร์ที่ตนได้ไปสัมผัสมา ในบางครั้งพื้นที่แห่งนี้มักจะเป็นพื้นที่สำหรับการประกาศต่อเพื่อน ๆ ถึงความสัมพันธ์ระหว่าง “ตนเอง” กับหญิงขายบริการที่เขาสามารถเอาชนะใจได้

ถนน ตรอก ซอกซอยในบริเวณพื้นที่แสงสีแดง ในตอนกลางวันจะถูกปรับเปลี่ยนค่าและความหมายของมันเองให้กลายเป็น “ชุมชน” ของ “ฝรั่ง” ที่พวกเขาจะได้ใช้ชีวิตในตอนกลางวัน กล่าวคือ พวกเขาเหล่านั้นจะไม่ใช่ว่า “นักท่องเที่ยว” เฉกเช่นในยามค่ำคืนอีกต่อไป แต่พวกเขาต้องกลายเป็นเสมือน “คนพลัดถิ่น” ที่ต้องมาใช้ชีวิตอยู่บนพื้นที่ของเมืองไทยซึ่งพวกเขาได้ปรับเปลี่ยนพื้นที่บริเวณ ถนนข้าวสาร ถนนสุขุมวิท 23 และถนนพัฒนาพงษ์ ซึ่งเป็นพื้นที่ของคนไทยให้กลับกลายเป็นชุมชนของ “ตนเอง” ไม่ว่าจะเป็นลักษณะของชุมชนที่ประกอบไปด้วยที่พักสำหรับชาวต่างชาติ การสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษ ร้านอาหารและการบริการที่เน้นลูกค้าตะวันตกเท่านั้น ดังนั้นพื้นที่เหล่านี้ จะเปรียบเสมือน “ชุมชนของคนตะวันตก” เพราะเมื่อเขาเหล่านั้นตื่นนอนขึ้นมา ก็จะมาพบปะกับเพื่อน ๆ ที่มีลักษณะผิวพรรณ หน้าตา ท่าทาง ตลอดจนภาษาที่ใช้ในการสื่อสารก็ไม่แตกต่างกันมากนัก ซึ่งพื้นที่แห่งนี้ เชื่อให้คนเหล่านั้น ได้รู้สึกรู้สึกว่านี่คือ “บ้าน” ของตนอีกแห่งหนึ่งในเมืองไทย และพื้นที่แห่งนี้เป็นพื้นที่ที่ทำให้เขาเกิดความรู้สึกไม่แตกต่างท่ามกลางการอยู่ในดินแดนที่มีความแตกต่างทั้งทางด้านสังคมและวัฒนธรรม รวมทั้งพวกเขาเหล่านั้นยังรู้สึกว่ามีความพิเศษที่เหนือกว่าในพื้นที่แห่งนี้

สำหรับการเดินทางเข้ามาอยู่ในเมืองไทยของฝรั่งนักเดินทางไม่ว่าจะมาท่องเที่ยวระยะสั้นมาทำงาน หรืออยู่อาศัยในเมืองไทยอย่างถาวร แต่สิ่งหนึ่งที่สังเกตได้อย่างชัดเจนก็คือ “ฝรั่ง”

เหล่านี้มักจะอาศัยอยู่ร่วมกันในกลุ่มของชาวตะวันตกเท่านั้น แม้ว่าชาวตะวันตกนั้นจะไม่ใช่ผู้ที่เป็นคนมาจากประเทศเดียวกันหรือเชื้อชาติเดียวกัน แต่จะมองว่าเป็น "ชาวตะวันตก" ด้วยกัน พวกเขา รู้สึกคุ้นใจที่จะใช้ชีวิตร่วมกันเพราะจะไม่ทำให้พวกเขา รู้สึกแปลกแยก และในพื้นที่แห่งนี้ พวกเขาจะรวมตัวและช่วยเหลือกันอย่างหลวม ๆ ซึ่งการกระทำในลักษณะเช่นนี้ของ "ฝรั่ง" นับเป็นการสร้างชุมชน "ฝรั่ง" ที่มีลักษณะเหมือนกับผู้อพยพ (Diaspora) ที่อาศัยอยู่ท่ามกลางวัฒนธรรม ผู้คน และวิถีการดำเนินชีวิตที่แตกต่างไปจากตน จึงเป็นความจำเป็นที่พวกเขาต้องสร้างความคุ้นเคยและทำให้ตนเองรู้สึกไม่แปลกแยกท่ามกลางพื้นที่ของผู้อื่นด้วยการสร้าง "สังคมจำลอง" ซึ่งมีวัฒนธรรมดั้งเดิมของตนเป็นสิ่งแวดล้อม เพียงแต่ลักษณะของผู้อพยพในนวนิยายที่เลือกศึกษามีลักษณะที่พิเศษกว่าคือพวกเขาเหล่านี้จะกลายเป็นคนแปลกหน้าที่ คนไทยให้การต้อนรับโดยเฉพาะผู้หญิงบาร์จะให้ความสนใจเป็นพิเศษเพราะอำนาจเงินที่สูงกว่า เลยยิ่งทำให้พวกเขารู้สึกว่าพวกเขาเป็นเจ้าของพื้นที่

หากจะกล่าวถึงบทบาทของ "ชุมชนฝรั่ง" ในเมืองไทยแห่งนี้ถูกใช้เป็นพื้นที่เพื่อการแสดงออกถึงความเป็นตะวันตกและพบปะสังสรรค์ รวมทั้งพื้นที่แห่งนี้ยังให้ความอบอุ่นเสมือนหนึ่งเป็นที่หลบภัยให้กับนักท่องเที่ยวทั้งหน้าเก่าและหน้าใหม่ โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวหน้าใหม่ก็จะได้รับการช่วยเหลือ ซึ่งเปรียบเสมือนทางลัดที่ช่วยให้ "ฝรั่ง" และนักเดินทางกลุ่มใหม่ ๆ ได้มีที่เลี้ยงหรือได้รับข้อมูลเพื่อให้เข้าใจเมืองไทยได้รวดเร็ว และชัดเจนมากยิ่งขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็ยังช่วยในเรื่องของการปรับตัวเข้ากับเมืองไทยของ "ฝรั่ง" นักเดินทางรุ่นใหม่ ๆ ด้วย เห็นได้อย่างชัดเจนจากเรื่อง *Private Dancer* ที่ Nigel เป็นเสมือนที่เลี้ยงให้กับ Pete ตัวละครเอกที่เดินทางมาเมืองไทยเป็นครั้งแรก

I was with Nigel, a guy I'd met in Fatso's Bar, down the road from the go-go bars of Nana Plaza. Nigel was a good-looking guy with a shock of black unruly hair and a movie-star smile and a pirate's eye-patch. First time I met him I thought he was wearing it as a joke and I kept testing him about it, but then it turns out that he lost an eye when he was teenager. [...] It was Nigel's idea to go to Zombie. It was one of the hottest bars in Bangkok [...]. I asked Nigel how it worked, how you got to go

out with one of the girls. He explained how the bar fine system worked.[...]

(Stephen Leather,2004:4)

การพบปะกันระหว่าง Nigel ซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองไทยมากกว่า 5 ปี และ Pete ซึ่งเดินทางมายังเมืองไทยเป็นครั้งแรก ดังนั้นเมื่อทั้งคู่เจอกันในพื้นที่แห่งนี้ทำให้ Pete ได้มีโอกาสได้เรียนรู้หรือรับรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในเมืองไทย ตลอดจนกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในบาร์ และนับจากนั้นเป็นต้นมาคนทั้งคู่ก็เป็นเพื่อนรักกัน จะเห็นได้ว่าพื้นที่แห่งนี้ได้ผลักดันให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางมายังเมืองไทยได้แสดงบทบาทของความเป็นพี่เป็นน้อง เป็นเพื่อน หรือแม้แต่วางใจซึ่งกันและกัน แม้ว่าจะต่าง ฐานะ ชาติพันธุ์ อาชีพ ก็สามารถอยู่ร่วมกันได้ เห็นได้อย่างชัดเจนจากรูปลักษณ์ หน้าตาของ Nigel ซึ่งเป็นคนที่มีตาพิการที่มีความประพุดิเกี่ยวกับเช็กส์ที่แปลกประหลาด ในขณะที่ Pete เป็นนักเดินทางที่มีอาชีพที่มั่นคง แต่การอยู่ร่วมกันเช่นนี้ในบางครั้งที่บ้านเกิดตนเองนั้นไม่สามารถที่จะกระทำได้ เพราะจะมีเรื่องของความแตกต่างทางด้านชนชั้น ฐานะ อาชีพ ตลอดจนลักษณะความแตกต่างด้านต่าง ๆ แต่เมื่อมาอยู่ในเมืองไทยภายใต้พื้นที่ของ “ชุมชนฝรั่ง” และท่ามกลางเป้าหมายของกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เหมือนกัน จึงทำให้ความแตกต่างทางด้านชาติพันธุ์ ชนชั้น หรืออาชีพ ก็ถูกทำให้เบาบางลง แต่ “ความเป็นตะวันตก” ซึ่งเป็นลักษณะร่วมกันที่ติดตัวมา กลับทำให้ดูเด่นชัดมากขึ้น

การอยู่ร่วมกันอย่าง “สมาชิก” ของครอบครัว ซึ่งพร้อมที่จะช่วยเหลือและให้คำแนะนำต่าง ๆ ในการใช้ชีวิต ตลอดจนความเป็นห่วงเป็นใยในขณะที่ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองไทย เห็นได้อย่างชัดเจนในเรื่อง *Bangkok Knights* ที่มีนักท่องเที่ยวซึ่งเดินทางมาจากประเทศต่าง ๆ มานั่งคุยกันในยามเช้าและยามเย็น โดยใช้พื้นที่ในบ้านพักที่ชื่อ Cheri-Tone เช่นเหตุการณ์ในยามเช้าวันเสาร์ Nixon นั่งคุยกับ Eddie Elder เกี่ยวกับธุรกิจบ้านเช่าของเขา และระหว่างนั้นก็ได้นแนะนำให้รู้จัก Lek ภรรยา Eddie และ Meow น้องสาวของเธอ จนในที่สุดก็ได้สนทนากันถึงเรื่องของ Trevor Perry เด็กหนุ่มชาวอังกฤษซึ่งทำงานอยู่ที่คูเวตได้เดินทางมาท่องเที่ยวเมืองไทยเพียงเพราะต้องการแสวงหาภรรยาไทย

“So you've come to Bangkok to get stuck into the go-go bars,”
Eddied summed it up with flourish. “Do a little shopping for a
missus to look after this ancestral home you're acquiring.”

" No, no.No, I've heard enough about that kind of thing from some of my associates back in the Gulf. No, that's not for me. I do need a wife.

(Collin Piprell, 1989:2-3)

ในพื้นที่ของบ้านพักแห่งนี้ Trevor ได้เข้าพักและในขณะที่เขากำลังนอนหลับอยู่นั้นสมาชิกของบ้านก็ได้สนทนาเกี่ยวกับเรื่องของเขา และเมื่อเขาออกมาพร้อมสนทนาด้วยเขาก็ได้เล่าว่าเพื่อนของเขาแนะนำเกี่ยวกับการเดินทางมาหาภรรยาในเมืองไทย ซึ่งคนในกลุ่มนี้ก็เป็นผู้ช่วย Trevor หาภรรยาในครั้งนี้ด้วย จากการแสดงออกของการช่วยเหลือซึ่งกันและกันของ Guest House อย่าง Cheri-Tone ของ Eddie Alder เป็นเหมือน"ครอบครัว" ซึ่งใช้เป็นศูนย์กลางสำหรับ "ฝรั่ง" นักเดินทางจะได้มาพบปะและพูดคุยแลกเปลี่ยนกันขณะที่มาอยู่ในเมืองไทยตลอดเรื่อง "ฝรั่ง" นักเดินทางที่เดินทางมาเมืองไทยนั้นต่างก็แวะเวียนมาเยี่ยมเยียนและพูดคุยกับ Eddie ตามปกติแล้ว ยังมาปรึกษาปัญหาต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของผู้เข้าพักคนต่าง ๆ และการใช้ชีวิตของผู้เข้าพัก โดยเฉพาะ Trevor ทุก ๆ คนในที่พักต่างให้ความสนใจและแสดงความห่วงใย Eddie เจ้าของที่พัก Lek ภรรยา ของเขา หรือเพื่อน ๆ ชาวตะวันตกของเขาอีกหลายคนก็มาช่วยให้คำแนะนำ และเป็นທີ່ปรึกษาให้แก่ Trevor ตลอดช่วงเวลาที่เขาหาผู้หญิงที่เหมาะสมกับเขา

การพูดคุยกันในลักษณะเช่นนี้ของตัวละครที่พลัดถิ่นมาอยู่ในเมืองไทยก็สามารถทำให้พวกเขาเกิดความรู้สึกไม่โดดเดี่ยว และความปลอดภัย ท่ามกลางดินแดนที่แปลกแตกต่างทั้งวัฒนธรรม วิถีชีวิตและผู้คนอย่างเมืองไทย แต่สำหรับตัวละครฝรั่งหน้าใหม่อย่าง Trevor ก็รู้สึกว่าคุณเองมีผู้คอยให้คำแนะนำและให้ความช่วยเหลือตลอดระยะเวลาที่อยู่ในเมืองไทย และโดยเฉพาะบ้านหลังนี้เขาได้มีโอกาสได้สนทนาและแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันในเวลาอาหารเข้ากับคนร่วมเชื้อชาติ จึงทำให้เขาเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับเมืองไทยได้รวดเร็วขึ้น

นอกจากบุคคลที่อยู่ใน Cheri-Tone แล้ว ความสัมพันธ์ของคนในกลุ่มประชาคมก็ขยายตัวออกไปตามความสัมพันธ์ของผู้คนที่เกาะกลุ่มกันในแวดวงนี้ด้วย จะเห็นได้ว่า Leary เพื่อนของ Eddie ที่ตัดสินใจสร้างบ้านอยู่ถาวรร่วมกับ Nancy ภรรยาชาวสิงคโปร์ของเขาที่แถวสุขุมวิท และในฐานะที่ Leary เป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องผู้หญิง เขาก็กลายเป็นที่ปรึกษาสำคัญของ "ฝรั่ง" นักเดินทางที่เพิ่งจะเดินทางมาเมืองไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง "ฝรั่ง" กับหญิงบาร์ชาวไทย เช่น ความสัมพันธ์ระหว่าง Ernest กับ Noi อีก

ทั้งพวกเขาต่างก็ได้รับรู้ข่าวสารหรือความเป็นไปของคนต่างชาติที่มาเที่ยว มาทำงาน หรือมาอาศัยอยู่ร่วมกัน ดังเช่นที่พวกเขาต่างทราบข่าวการตายของ Chauncey Davis หรือที่กลุ่มชาวตะวันตกในเมืองไทยรู้จักเขาในนามของ Sid หนุ่มนักสำรวจจากอ่าวเปอร์เซียที่มักจะเดินทางมาใช้เวลาในวันหยุดที่เมืองไทยกว่า 6 ปี และพวกเขาก็พากันไปร่วมงานศพของ Sid ซึ่งการแสดงออกในลักษณะเช่นนี้ยิ่งยืนยันถึงความสัมพันธ์ของ "ผู้อพยพ" ซึ่งอาศัยอยู่ใน "สังคมจำลอง" ที่อยู่ในดินแดนของไทยว่ามีความสัมพันธ์กันเสมือนหนึ่ง "ครอบครัว" ที่สมาชิกภายในครอบครัวต่างเป็นห่วงเป็นใย รวมทั้งช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

สำหรับเรื่อง *Thai Girl* ได้นำเสนอการสร้างสังคมเฉพาะกลุ่มของ "ฝรั่ง" นักท่องเที่ยวขึ้นที่ผ่านพื้นที่ถนนข้าวสาร แต่จะต่างกับเรื่อง *Bangkok Knights* ตรงที่เป็นความสัมพันธ์กันแบบหลวม ๆ ของนักเดินทางที่มีโอกาสมาพบกันที่ Guest House ที่เขาพักเพียงไม่กี่วันก่อนที่ต่างฝ่ายต่างจะแยกย้ายกันเดินทางไปยังที่อื่น การพบปะแลกเปลี่ยนกันนั้นก็เพียงการแลกเปลี่ยนประสบการณ์เกี่ยวกับที่พวกเขาอยู่หรือได้สัมผัสเกี่ยวกับเมืองไทยและคนไทยให้แก่กันฟังเท่านั้น แต่อย่างน้อยที่สุดในพื้นที่แห่งนี้ได้ทำหน้าที่เป็นจุดเชื่อมต่อความสัมพันธ์ให้คนกลุ่มนี้ได้มีโอกาสตัดสินใจร่วมเดินทางไปท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ในเมืองไทย ดังเช่นที่ Emma และ Ben ชาวอังกฤษที่พบกับ Maca และ Chuck ชาวออสเตรเลียที่ถนนข้าวสาร

After the chill of the shop, the noise and heat of the street again engulfed them. Khao San Road's chaos of stalls and eating places was crowded and lively. Maca and Chuck gravitated to their favourite bar, open-fronted with rattan seats, full of transients of every kind watching an English soccer match on a large TV screen. The four of them took a table and Maca ordered beers all round.

" So how long've you been in Thailand, Maca? Ben asked him.

"Well, coming and going to Cambodia and Lao, been here about six months this time. But I've lived several years in Thailand.[...]

(Andrew Hicks,2004:27)

พื้นที่ที่ซึ่งเป็นเสมือนประชาคมของ “ฝรั่ง” ที่ได้มีโอกาสมาสนทนาเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ หรือให้คำแนะนำท่ามกลางมื้ออาหาร เพราะในพื้นที่แห่งนี้ได้จัดอาหารที่เป็นอาหารตะวันตก ตลอดจนมีกิจกรรมไว้บริการนักท่องเที่ยวคือมีรายการฟุตบอลถ่ายทอดผ่านทีวีภายในร้านอาหาร และในพื้นที่แห่งนี้ได้เปิดโอกาสให้ Ben และ Emma ตัวละครที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองไทย เป็นครั้งแรก ได้มีโอกาสได้เรียนรู้ประสบการณ์จาก Maca และ Chuck ซึ่งเป็นนักเดินทางรุ่นพี่ที่มี ประสบการณ์เกี่ยวกับเมืองไทยมากกว่า ในฐานะของนักท่องเที่ยวหน้าใหม่เมื่อเขาทั้งคู่ได้รับ คำแนะนำจากผู้มีประสบการณ์มากกว่าแนะนำให้ไปท่องเที่ยวที่เกาะช้างจึงตัดสินใจที่จะเดินทางไปด้วยกัน ร่วมกันทั้งจากนั้นคนทั้งกลุ่มได้ท่องเที่ยวด้วยกัน จนในที่สุดเขาทั้งหมดได้เป็นเพื่อนกัน และท่ามกลางการเดินทางได้มีโอกาสได้พูดคุย แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ตลอดจนให้คำแนะนำ ต่างๆ กับนักเดินทางหน้าใหม่อย่าง Ben และ Emma ลักษณะของความไว้วางใจ “ฝรั่ง” ด้วยกัน ในลักษณะนี้ยังปรากฏในเรื่อง *Minor Wife* ผ่านความสัมพันธ์ของ Matt Quinn นักธุรกิจชาว อเมริกาที่มาใช้ชีวิตอยู่ในเมืองไทยกับ Calvino นักสืบเอกชน ซึ่งเป็นคนชาติเดียวกัน ที่เขาให้มาทำ หน้าที่สืบหาความจริงในเรื่องการตายของ 8K ในอพาร์เมนท์ของ Sunan ภรรยาบ่อยของเขา มากกว่าจะไว้วางใจให้ตำรวจไทยเป็นผู้สืบสวนและคลี่คลายคดีนี้

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าพวกเขาสร้าง “ชุมชนฝรั่ง” เพื่อสร้างความชอบธรรมและอำนาจใน การอยู่ในสังคมอื่นโดยการรวมกลุ่มของเขาในการสร้างประชาคมเฉพาะเหล่านี้ขึ้นมาและยังมีการ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ดังได้กล่าวไปแล้วข้างต้น แต่ขณะเดียวกันด้วยความแตกต่างของเชื้อชาติ ของกลุ่มคนในประชาคมหรือสังคมที่สร้างขึ้นใหม่เหล่านั้น ประกอบกับความสัมพันธ์ในลักษณะที่ เป็นการรวมตัวกันอย่างหลวม ๆ ตลอดจนนักท่องเที่ยวเหล่านี้มักจะเป็นชาวตะวันตกที่ไม่สมบูรณ์ แบบ และมีชีวิตที่มีปัญหาจากบ้านเกิด เมื่อมาอยู่ในสังคมและวัฒนธรรมใหม่พวกเขาต่างก็ ปิดบังซ่อนเร้นตัวตนดั้งเดิมที่บกพร่องของตนไว้อย่างดี ส่วนข้อมูลที่นำมาแลกเปลี่ยนกันเกี่ยวกับ ตนเองก็เป็นเพียงแค่ข้อมูลพื้นฐานที่ต้องการให้รู้เท่านั้น และยังคงเก็บชีวิตที่ล้มเหลวในบ้านเกิด เขาไว้เป็นความลับไม่แพร่งพรายให้เพื่อนใหม่ที่พบในต่างแดนทราบ

สำหรับ “ชุมชนฝรั่ง” ที่สร้างขึ้นใหม่ในเมืองไทยซึ่งมีความแตกต่างไปจากความคุ้นเคย ของวัฒนธรรมของบ้านเกิด ในพื้นที่แห่งนี้จึงประกอบไปด้วยสมาชิกจากหลายเชื้อชาติ หลาย ศาสนา แล้วมาอยู่รวมกันภายใต้ “สังคมและประชาคมใหม่” นี้ ดังนั้น ถึงแม้ว่าคนเหล่านี้จะ พบปะและ พูดคุยกัน แต่บางครั้งพวกเขาก็ไม่ได้ให้ความสำคัญหรือให้เกียรติเพื่อนในประชาคม ที่มาจากเชื้อชาติ ต่างศาสนาเสมอไป เพราะตลอดเวลาในการสนทนาพวกเขาก็มีการดูถูกเหยียด

ยามกัน เห็นได้อย่างชัดเจนผ่านการมองนักท่องเที่ยวชาติอื่นในแง่ลบ หรือนำเสนอพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมหรือสิ่งที่น่าละอายของพวกเขาเหล่านั้น เช่น เรื่อง *The Scribe* มีการเล่าถึงพฤติกรรมตลกของการจีบสาวของนักท่องเที่ยวชาวเยอรมันที่โรงแรมว่า

The German man demonstrated to his bargirl how the door would hit his head if she let go. My self and everyone watching knew it would just bounce off his stomach but that wasn't part of the joke. The joke was that the German would be hit on the head fall into a swoon right there in the hotel lobby. He danced around, turned in a circle, and held his hands to his head while sputtering

(David Young,2000:174)

จากการพูดถึงพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวเยอรมันที่กำลังสนทนากับผู้หญิงชาวไทยในโรงแรม Malibu ในขณะที่พวกเขากำลังรับประทานอาหารกัน และขณะที่พวกเขากำลังเดินออกไปจากโรงแรมเขาก็เกิดอุบัติเหตุโดยไปชนประตูและหกล้มลงกับพื้นจึงทำให้เขากลายเป็นตัวตลกสำหรับคนอื่น ๆ ที่นั่งอยู่ในโรงแรม โดยเฉพาะ Henry และ Kilborne ได้เก็บเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาวิพากษ์วิจารณ์กัน “ And after failing to find it, I came to the conclusion that a man like that wouldn't be in a hotel like this” (David Young,2000:174) โดยปกติแล้วเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่เป็นอุบัติเหตุ ผู้พบเห็นถูกสอนให้ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน แต่สำหรับนักท่องเที่ยวที่อยู่ในโรงแรมแห่งนี้กลับมองเป็นเรื่องตลก ดังนั้นในชุมชนของตะวันตกที่สร้างขึ้นมานั้น มีการแบ่งแยกเชื้อชาติ โดยเฉพาะผู้ชายที่เกิดอุบัติเหตุเป็นคนเยอรมัน ซึ่งทั้ง Henry และ Kilborne เป็นคนอเมริกัน ดังนั้นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นได้แสดงออกถึงการเหยียดหยามทางชาติพันธุ์กัน นอกจากนี้ ในบางครั้ง “ฝรั่ง” นักท่องเที่ยวบางคนมีการจัดอันดับหรือแบ่งประเภทของนักเดินทางที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยโดยอาศัยฐานะทางเศรษฐกิจเป็นมาตรฐานในการแบ่ง เช่น Quinn จากเรื่อง *Minor Wife* ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับนักเดินทางที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองไทย

They survive at the level of the homeless, hopeless and helpless. Cheap rooms, cheap food and cheap women. The Three "C" farang [...] Rich farang maintained a Point B. It was no surprise that Quinn had one for his art and women. How to explain a Point B to an outsider? [...]. Point B was the hidden location, a secret place-sometimes a penthouses, sometimes a regular apartment where a man could entertain *ying* who were neither his *mia luang* nor *mia noi*.

(Christopher G. Moore, 2002:174,176)

ข้อความข้างต้นทำให้เห็นการจัดแบ่งนักท่องเที่ยว "ฝรั่ง" ที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองไทยตามมุมมองของ Quinn ที่สนทนากับ Calvino ว่ามีพวก 3-C กล่าวคือพวกที่ชอบพักในที่พักราคาถูก อาหารราคาถูก รวมทั้งผู้หญิงราคาถูกด้วยเช่นกัน และในคำพูดของเขาแสดงให้เห็นถึงการถูกเหยียดหยามถึงลักษณะการใช้ชีวิตในเมืองไทยว่าคนจำพวกนี้มักจะมีชีวิตที่ลำบาก ไร้ความหวัง และไร้โอกาสแม้กระทั่งที่จะช่วยเหลือตนเองในเมืองไทย และสำหรับพวกฝรั่งที่ร่ำรวยก็จะมีเซฟเฮ้าส์ซึ่งมักจะเป็นสถานที่ที่อยู่ลับตาคน และมีสิ่งแวดล้อมที่ดีกว่าจำพวกแรก ซึ่งอาจเป็นเพนต์เฮ้าส์ หรืออพาร์ทเมนต์ อีกทั้งยังใช้เป็นที่พักสำหรับหญิงอื่นที่ไม่ใช่เมียหลวงหรือเมียน้อย สำหรับ Quinn เขาเป็นนักท่องเที่ยวที่ร่ำรวยเขาจึงมีสถานที่สำหรับตนเอง สำหรับเมียน้อยของตัวเอง ซึ่งแตกต่างกับฝรั่งทั้งสองจำพวกที่ได้พูดไป ดังคำพูดที่เขาพูดเพิ่มเติมว่า " But Point Bs has a fast turnover. A new *ying* would often sweet-talk her way into becoming a *mia noi*. Then a new Point B would be rented." (Christopher G. Moore, 2002:177) เมื่อเซฟเฮ้าส์เหล่านั้นกลายเป็นที่อยู่ของผู้หญิงซึ่งเป็น "เมียน้อย" คนใหม่ ก็เป็นความจำเป็นที่ต้องหาสถานที่แห่งใหม่เพราะพื้นที่ตรงนั้นถูกกลายเป็นที่พักสำหรับเธอไปแล้ว

จากการจัดแบ่งประเภทนักท่องเที่ยวของ Quinn นั้นแสดงให้เห็นถึงการไม่แสดงการช่วยเหลือหรือการเกื้อกูลกัน เพราะนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาพร้อมกับความร่ำรวยและใช้ชีวิตอยู่ในเมืองไทยจะถูกเหยียดหยามนักเดินทางที่ใช้ชีวิตแบบลำบาก หรือใช้ชีวิตเหมือนกับ "ฝรั่ง" ที่ยากจน ดังนั้น ในพื้นที่หรือชุมชนที่สร้างขึ้นใหม่นี้ มีความเลื่อมล้ำ ที่ผสมผสานของคนต่างชนชั้น และสำหรับ "ฝรั่ง" ที่ร่ำรวยมาก ๆ ก็จะมีมองฝรั่งที่ยากจนซึ่งอาศัยอยู่ในพื้นที่แห่งนี้ด้วยสายตาที่ดูถูก ดังนั้น คุณค่าและความหมายของชุมชนหรือ "ชุมชนฝรั่ง" ที่สร้างขึ้นในพื้นที่ของเมืองไทย จะ

เกิดการเกือบลูกกันหรือช่วยเหลือซึ่งกันและกันหาก “ฝรั่ง” เหล่านั้นเป็นฝรั่งชนชั้นกลางหรือเป็นฝรั่งที่ “ไม่สมบูรณ” ดังได้กล่าวไปแล้วข้างต้น แต่ถ้าหากเป็น “ฝรั่ง” ที่ร่ำรวยและเดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองไทย พวกเขา ก็จะมีที่พัก อาหาร และผู้หญิงไทย ที่แตกต่างออกไป ด้วยเหตุนี้ลักษณะการพบปะสังสรรค์ที่เกิดขึ้นจึงไม่แตกต่างกับบ้านเกิดของตน ที่มีการแบ่งแยกชนชั้น ฐานะ ตลอดจนวิถีชีวิต เพราะ “ฝรั่ง” ที่ร่ำรวยซึ่งเข้ามาใช้ชีวิตในเมืองไทยก็จะเลือกแต่สิ่งแวดล้อมที่ใกล้เคียงกับบ้านเกิดของตนเป็นสำคัญ ซึ่งยากที่จะเข้าใจลักษณะการแสดงออกของ “ฝรั่ง” ที่มีฐานะปานกลางหรือยากจน

การประณามกันระหว่างนักท่องเที่ยวต่างเชื้อชาติก็เป็นอีกประเด็นหนึ่งที่จะเกิดขึ้นอยู่เป็นประจำที่มองผู้อื่นเป็นผู้ที่ด้อยกว่า หรือแยกว่าซึ่งจะแสดงออกผ่านความรู้สึก ความนึกคิดในเชิงลบที่เป็นการดูถูก ซึ่งไม่เพียงแต่จะนำเสนอผ่านมุมมองของตัวละครเท่านั้น แต่บางครั้งยังนำเสนอผ่านการบรรยายของผู้แต่ง ดังเช่นที่ David Young ผู้ประพันธ์นวนิยายเรื่อง *Thailand Joy* นำเสนอพฤติกรรมที่ไม่สุภาพ และไม่เหมาะสมของนักท่องเที่ยวชาติต่าง ๆ ที่มาเที่ยวในบาร์ของเมืองไทยออกมาอย่างชัดเจนนับตั้งแต่การประณามพฤติกรรมที่หยาบคายของกะลาสีชาวอเมริกันที่มาเที่ยวบาร์เมืองไทย “The sailor’s arm was locked tightly around her and his face pushed against her small breasts. Mantana tapped him on the shoulder, once, twice, and a third time. The sailor raised his head and looked at her angrily.” (David Yong, 2002: 190) ตลอดจนการนำเสนอพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติของนักธุรกิจชาวฝรั่งเศสที่มีรสนิยมชอบสาวพรหมจรรย์ ซึ่งบางครั้งเขาก็ยังบังคับให้สาวบาร์ที่เขามีความสัมพันธ์ด้วยแสร้งทำว่าตนเองเป็นสาวพรหมจรรย์ ด้วยการจัดบรรยากาศให้เหมือนกับการได้ร่วมหลับนอนกับสาวบริสุทธิ์

ความสัมพันธ์ของ “ฝรั่ง” ที่เกิดขึ้นใน “ชุมชนฝรั่ง” ที่สร้างขึ้นในเมืองไทยนั้นส่วนใหญ่ลักษณะของความสัมพันธ์จะขึ้นอยู่กับระยะเวลาในการเดินทาง หากใช้เวลาระยะสั้นๆ ความสัมพันธ์ก็จะเกิดขึ้นแบบหลวม ๆ แต่ในขณะที่เดียวกันนักท่องเที่ยวบางคนที่ใช้เวลาในการเดินทางหรืออาจจะเป็น “ฝรั่ง” ที่ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองไทยความสัมพันธ์ที่ปรากฏก็มักจะเป็นความสัมพันธ์ที่เปรียบเสมือน “ครอบครัว” ซึ่งมีความห่วงใย ความเอื้ออาทร และพร้อมที่จะช่วยเหลือเมื่อเกิดปัญหาขึ้น เช่น มิตรภาพระหว่าง Henry กับ Kilborne จากเรื่อง *The Scribe* เพราะความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่ั้นปราศจากความลับต่อกัน สำหรับ “ฝรั่ง” สร้างประชาคมของตนขึ้นมาอย่างหลวม ๆ โดยที่ต่างฝ่ายต่างก็ยังคงมีความลับต่อกันหรือไม่ไว้วางใจกันนั้นมักจะ

เกิดผลในแง่ลบไม่ว่าจะเป็นเรื่อง เชื้อชาติ ชนชั้น และอาชีพ เห็นได้อย่างชัดเจนผ่านตัวละคร Quinn ที่เขามองตัวเองว่าเป็นคนรวยและมีวิถีชีวิตที่ดีกว่า “ฝรั่ง” คนอื่น ๆ ที่เข้ามาใช้ชีวิตในเมืองไทย

อย่างไรก็ตาม “ชุมชนฝรั่ง” ของ “ผู้อพยพ” ที่รวมตัวกันอย่างหลวม ๆ ในพื้นที่ต่าง ๆ ของเมืองไทยนั้นอย่างน้อยที่สุดก็มีส่วนช่วยให้เกิดความอบอุ่นและผ่อนคลายความรู้สึกอ้างว้างและโดดเดี่ยวของชาวต่างชาติคนหนึ่งที่ต้องมาใช้ชีวิตในดินแดนอื่น บางครั้งที่พบปะสังสรรค์แห่งนี้นั้นก็นำมาซึ่งมิตรภาพและความรักที่ก่อเกิด ณ ที่นี้และเติบโตเบ่งบานต่อไปในอนาคต นอกจากนี้หากพิจารณาชีวิตความเป็นอยู่ของชาวต่างชาติ ณ บ้าน “หลังที่สอง” ในเมืองไทยนั้นก็ไม่ได้มีความยากลำบากมากนักเพราะอำนาจเงินของพวกเขาที่จะทำให้เขามีเงินเพียงพอที่จะจับจ่ายใช้สอยเพื่อซื้อความสะดวกสบายให้กับตนระหว่างการเดินทางในเมืองไทย ในบางครั้งการชีวิตอยู่ ณ ที่นี้ยังให้ความสบายและหรูหรากว่าที่อยู่ในบ้านเกิดของตนก็เป็นได้ ซึ่งมีชาวต่างชาติบางคนที่หลงติดกับมายาภาพของเศรษฐกิจหรือราชาที่เขาได้รับการยกย่องจากผู้คนของดินแดนแห่งนี้จนทำให้ตัดสินใจว่าจะใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ของตน ณ ที่แห่งนี้ โดยยึดที่นี่เป็นบ้านของเขาไปอย่างถาวร

4.2 พื้นที่ภายนอกพื้นที่แสงสีแดง : โลกแห่ง “ชีวิตจริง” ที่สัมผัสได้ของ “ชายฝรั่ง”

ตลอดช่วงเวลาที่ “ฝรั่ง” นักเดินทางได้เดินทางมาท่องเที่ยวและอาศัยอยู่ในเมืองไทยพวกเขาสามารถใช้ชีวิตอยู่แต่เฉพาะ “พื้นที่แสงสีแดง” เท่านั้น หากแต่พวกเขาเหล่านี้ต้องสัมผัสชีวิตในใจกลางเมืองหลวงอย่างกรุงเทพมหานครและย่านชุมชนซึ่งในพื้นที่เหล่านี้พวกเขาต้องเผชิญกับสิ่งที่น่าหวาด ความไร้ระเบียบ ของสังคมไทย อีกทั้งยังได้เดินทางไปท่องเที่ยวตามสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติไม่ว่าจะเป็นภูเขา ชายหาด และเกาะ ซึ่งมีอยู่เกือบทุกจังหวัดของประเทศไทย และหมู่บ้านในชนบทของไทยที่มีชีวิตแบบดั้งเดิมหรือยังคงความเป็นธรรมชาติอยู่มาก

นวนิยายที่เลือกศึกษาได้นำเสนอพื้นที่เหล่านี้โดยให้ตัวละคร “ฝรั่ง” ได้เดินทางเพื่อใช้ชีวิตในตอนกลางวันภายในกรุงเทพมหานคร ที่ตัวละครต้องเผชิญกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่นอกเหนือจากการใช้ชีวิตในยามค่ำคืนของพวกเขาเหล่านั้น การใช้ชีวิตของนักเดินทาง “ฝรั่ง” ไม่ได้จบลงเฉพาะแต่ในเมืองหลวงหรือชุมชนเท่านั้นหากแต่พวกเขาเหล่านี้จะเดินทางไปท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นธรรมชาติของไทยซึ่งอาจจะเดินทางไปกับ “คูรัก” หญิงไทยหรือเพื่อน ๆ ที่เป็น

“ฝรั่ง”ในพื้นที่เหล่านี้มักเดินทาง “ฝรั่ง” ได้ใช้ชีวิตที่แตกต่างจากชีวิตที่ดำเนินอยู่ในแต่ละวันโดยที่เขาเหล่านี้ได้ดำเนินวิถีชีวิตอย่าง “นักเดินทาง” เพราะเขาเหล่านั้นต้องปรับเปลี่ยนตัวเองให้ใช้ชีวิตให้ได้ภายใต้สิ่งแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติ สำหรับหมู่บ้านในชนบทของไทยผู้ชาย “ฝรั่ง” นักเดินทางเหล่านี้จะเดินทางไปกับ “คูร์ก” เพื่อกลับไปเยี่ยมเยียน “ครอบครัว” ของเธอ โดยในพื้นที่จะทำให้เห็นการปรับเปลี่ยนบทบาทของทั้งผู้ชาย “ฝรั่ง” และ “คูร์ก” ผู้หญิงไทย ผ่านปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อกัน

4.2.1 ชนบทไทย : พื้นที่แห่ง “การเรียนรู้” ของฝรั่ง

การนำเสนอชนบทของไทยในนวนิยายมักเป็นการนำเสนอผ่านบ้านเกิดของหญิง “คูร์ก” ชาวไทย โดยที่ตัวละครเอกชาย “ฝรั่ง” มีโอกาสเดินทางเข้าไปสัมผัสวิถีชีวิตแบบชนบทซึ่งมีลักษณะวิถีชีวิตแบบดั้งเดิม ความล้าหลัง หรือชีวิตแบบเรียบง่าย ซึ่งเมื่อนักท่องเที่ยว “ฝรั่ง” ได้เข้าไปในพื้นที่เหล่านั้น เขาเหล่านั้นก็เกิดการปรับเปลี่ยนอัตลักษณ์ของตนเองเป็นเสมือน “ผู้เรียนรู้” โดยมี “คูร์ก” หญิงไทยคอยทำหน้าที่เป็นผู้นำทางซึ่งจะอธิบายถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เผชิญและเส้นทางการเดินทาง หรือแม้แต่เป็นผู้กำหนดบทบาทในแต่ละวันของนักเดินทาง “ฝรั่ง” ให้คอยทำตาม ดังนั้นกิจวัตรของนักเดินทาง “ฝรั่ง” ถูกปรับเปลี่ยนให้แตกต่างไปจากชีวิตที่ดำเนินตามปกติท่ามกลางเมืองหลวง

พื้นที่ที่เป็นบ้านเกิดของหญิงไทยซึ่งเป็น “คูร์ก” ของฝรั่งนักเดินทางมักจะเป็นพื้นที่ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือหรือภาคเหนือของไทยโดยเฉพาะจังหวัดบุรีรัมย์ซึ่งนวนิยายส่วนใหญ่เลือกใช้เป็นบ้านเกิดของตัวละครเอกหญิงไทย ถึงแม้ว่ามีบางเรื่องเลือกใช้ จังหวัดในภาคเหนือของไทยอย่างจังหวัดพิษณุโลก ที่เป็นบ้านเกิดของ Math ตัวละคร “คูร์ก” ของ Mike จากเรื่อง *Even Thai Girls Cry* ในนวนิยายเรื่องนี้ได้นำเสนอมุมหลังตัวละคร Math เพื่อแสดงให้เห็นว่าเป็นหญิงสาวชาวชนบทผ่านการเดินทางของเธอโดยที่เธอต้องจากบ้านเกิดเพื่อเข้ามาสู่พื้นที่ระหว่างเส้นทางการเดินทางผู้ประพันธ์ได้อธิบายถึงสภาพภูมิประเทศ ไว้ดังนี้

Away from the main roads, Thailand is mostly an agricultural country. The climate is perfect for crops like rice, pineapples, oranges, bananas, tomatoes, cashews and an incredible variety of tropical fruits.

(J.F. Gump,2003:13)

ภูมิประเทศชนบทของไทยที่ใช้ในการเปิดเรื่องหรือรับรู้จากการเดินทางของ Math ไปยัง พัทธาคือตลอดเส้นทางสามารถบ่งชี้ได้ว่าประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรม และมีอากาศ เหมาะสำหรับการปลูกพืชและผลไม้เมืองร้อน การเปิดประเด็นด้วยลักษณะเช่นนี้เพื่อให้เห็นได้ ว่าตัวละครเอกหญิงไทยกำลังจะจากพื้นที่ที่เป็นชนบท ไปสู่สังคมเมืองหรือชีวิตในยามค่ำคืนที่เต็มไปด้วยแสง สี เสียง ผู้คนหลากหลายมากหน้า สำหรับภูมิประเทศที่ปรากฏในเรื่องนี้ แสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตแบบดั้งเดิม ผ่านทุ่งนา หรือพื้นที่ยังคงมีความอุดมสมบูรณ์ และเป็นเมืองที่ไม่มีเทคโนโลยี ซึ่งเป็นการเชื่อมโยงถึงภูมิหลังของ Math ตัวละครเอกหญิงไทยว่าเธอเป็นหญิงสาวชาวชนบท

สำหรับตัวละครเอกหญิงไทยจากเรื่องอื่น ๆ ก็ไม่แตกต่างกันที่เธอเหล่านั้นต้องออกเดินทางเพื่อมาใช้ชีวิตในเมืองหลวงหรือเมืองใหญ่เพื่อมาประกอบอาชีพไม่ว่าจะเป็นหญิงบาร์ หรือรับจ้างต่าง ๆ และหลังจากที่พวกเธอเข้ามาใช้ชีวิตในยามค่ำคืน พวกเธอก็ได้มีโอกาสได้พบกับนักเดินทางผู้ชาย “ฝรั่ง” จนก่อเกิดเป็นความสัมพันธ์ที่ทำให้คนทั้งคู่ต้องมีพันธะต่อกัน และแน่นอนที่สุดตัวละครนักเดินทาง “ฝรั่ง” มักเป็นผู้ที่คอยช่วยเหลือและสนับสนุนด้านการเงินให้กับเธอเหล่านั้น ตลอดระยะเวลาที่ใช้ชีวิตร่วมกัน นวนิยายหลายเรื่องได้เปิดโอกาสให้ตัวละครเอกชาย “ฝรั่ง” ได้เดินทางไปยังบ้านเกิดของ “คูรัก” เพื่อไปเรียนรู้วิถีชีวิตหรือภูมิหลังของเธอ เห็นได้อย่างชัดเจนจากเรื่อง *Thai Girl* ที่ตัวละคร Ben ได้เดินทางไปยังบ้านเกิดของ Fon หญิงคนรักที่จังหวัดบุรีรัมย์ และเรื่อง *Private Dancer* ตัวละคร Pete ได้เดินทางไปยังจังหวัดบุรีรัมย์ซึ่งเป็นบ้านเกิดของ Joy คูรัก รวมทั้งการเดินทางของ John ที่ต้องเดินทางไปยังจังหวัดบุรีรัมย์เพื่อไปพบ Bun คนรัก

หากจะกล่าวถึงการเดินทางไปยังบ้านของ “คูรัก” ที่นวนิยายเหล่านี้ได้นำเสนอไว้มักเป็นการกล่าวถึงสภาพบ้าน ความเป็นอยู่ ตลอดจนการเปิดโอกาสให้ตัวละครเอกชาย “ฝรั่ง” ได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ที่เป็นวิถีชีวิตของคนไทย และในพื้นที่แห่งนี้ นักเดินทางผู้ชาย “ฝรั่ง” ถูกปรับเปลี่ยนบทบาทให้เป็นเพียง “ผู้เรียนรู้” ที่อยู่ภายใต้การควบคุมของ “คูรัก” ที่คอยเป็นผู้อธิบายเห็นได้อย่างชัดเจนผ่านตัวละคร Ben และ Fon ที่คนทั้งคู่ได้มีโอกาสได้ใช้ชีวิตร่วมกันระยะหนึ่ง ณ บ้านเกิดของเธอ และตลอดที่ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน Ben รู้สึกตื่นเต้นกับสิ่งต่าง ๆ ที่ Fon แนะนำ เช่นเมื่อเธอเดินทางผ่านตลาดในตอนเช้ามีด เธอได้พาเขาไปซื้อของที่ตลาดซึ่งเป็นตลาดนัดแบบชนบทของไทย

The market stalls were weighed down with vegetable and fruit , many of which Ben could not identify, and with fish which were still gasping and squirming. Fon chose a live fish.[...] She attracted many sidelong glances, a self-confident young woman with her six foot foreign boyfriend in tow. As she went among the stalls, she freely sampled the fried insects and wriggly bamboo grubs. "Here Ben, you eat" she said as she popped a grub into his mouth with a wicked twinkle. Ben bit on it and it filled his mouth with a tasteless doughy mush.

(Andrew Hicks,2004:187)

ข้อความข้างต้นเป็นพื้นที่ในตลาดชนบทในบ้านเกิดของ Fon ซึ่งเมื่อเธอเดินทางเข้าไปในตลาดเธอก็กลายเป็นคนที่คนอื่นให้ความสนใจอันเนื่องมาจากเธอเดินทางมาพร้อมกับผู้ชายฝรั่ง แต่อย่างไรก็ตามในสายตาของ Ben เธอเป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้นเพราะตลอดเส้นทางในตลาดเธอก็กลายเป็นเป้าสายตา ซึ่งทำให้ Ben รู้สึกภูมิใจที่เขาได้เดินไปกับเธอ สำหรับตลาดนับเป็นพื้นที่แห่งแรกของการเรียนรู้ของ Ben เพราะสำหรับเขาไม่เคยเห็นตลาดในลักษณะนี้ที่มีของจำหน่ายมากมายซึ่งเขาไม่รู้จักหมด และของที่วางจำหน่ายก็เป็นของจากพื้นถิ่น หรือแม้กระทั่งปลาที่นำมาวางจำหน่ายก็ยังเป็นปลาที่ยังคงมีชีวิตอยู่ ในพื้นที่แห่งนี้ Fon จะเป็นผู้กำกับบทบาทของเขา โดยให้เขาเป็นผู้เดินตามที่คอยถือของที่เธอเลือกซื้อ "Jinda and Ben were soon laden with plastic bags full of food" (Andrew Hicks,2004:187) และเขาได้แต่เพียงสังเกตพฤติกรรมของเธอ นอกจากนี้ เธอยังชิมแมลงทอดและเขาเองก็จำเป็นต้องกินเพราะเธอป้อนให้ จะเห็นได้ว่าเมื่อคนทั้งคู่เดินทางมาถึงบ้านเกิดของ Fon บทบาทของคนทั้งคู่ก็ถูกปรับเปลี่ยนโดยที่ Fon เป็นคนสำคัญของการเดินทางในครั้งนี้ เพราะเธอจะกลายเป็นผู้ที่เชี่ยวชาญที่เต็มไปด้วยความเชื่อมั่น แต่ Ben กลับกลายเป็นผู้ที่คอยสังเกต หรือพยายามเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รวมทั้งตัวของเธอด้วย การเรียนรู้ที่ Ben ได้รับในการเดินทางมายังตลาดทำให้เขาได้เรียนรู้ว่าแท้ที่จริงแล้ว Fon เป็นผู้หญิงที่มีความมั่นใจ

หลังจากที่ Fon และ Ben เดินทางมาถึงบ้าน เธอได้ทำหน้าที่เป็นผู้ "เปิดโลก" ชีวิตชนบทให้กับเขาอย่างแท้จริงโดยเริ่มตั้งแต่การพาเขาไปแนะนำกับญาติ ๆ เยี่ยมชมบ้านและส่วนต่าง ๆ ของบ้านซึ่งทำให้ Ben เกิดความประทับใจ และรู้สึกดีใจกับการต้อนรับ และเมื่อเธอพาเขาไปเดิน

ชมห้องต่าง ๆ “He was glad when at last Fon took him inside[...].” ทำให้เขาได้เรียนรู้ลักษณะของบ้านที่อยู่ในชนบทของไทยซึ่งแตกต่างกับบ้านในกรุงเทพมหานครที่เขาเคยเห็นมา เช่น เธอพาเขาไปเยี่ยมชมห้องครัว

Fon showed Ben through to the kitchen which was bare except for an electric rice-cooker[...]. As they went out of the kitchen door at the back of the house, it was now almost light. Ben could see that this was the place for washing the dishes; just a muddy space with a duckboard, a clay pot for water and a blue plastic basin.

(Andrew Hicks,2004:188)

ข้อความข้างต้นทำให้เห็นบทบาทของ Fon ที่เป็นผู้นำทางที่คอยแนะนำ Ben และเขาก็เป็นผู้ที่คอยฟังคำอธิบายและพยายาม “เรียนรู้” สิ่งต่าง ๆ ที่เธอพาไปเยี่ยมชม เขาได้เห็นสิ่งต่าง ๆ ที่แตกต่างไปจากที่พักที่เขาอาศัยอยู่ในเมืองหลวง ตลอดจนสภาพแวดล้อมของบ้านที่รายล้อมไปด้วยธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็นการพาไปดูสวนหลังบ้านซึ่งในจุดนั้นทำให้เขาได้รู้จักพืชผักของไทยหลายชนิดด้วยกัน “ banana and papaya trees, ginger, galangal and taro plants and a vine of peper leaves used for chewing with betel nut.” (Andrew Hicks,2004:189) หากจะยืนยันบทบาทของผู้ที่ทำหน้าที่ “ผู้นำทาง” หรือผู้คอยอธิบายถึงสิ่งต่าง ๆ ให้กับ Ben ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้ประพันธ์ได้เลือกใช้คำกริยาที่มีความหมายถึงพฤติกรรมของผู้นำทางหรือผู้เปิดความรู้ เช่น “ He followed Fon” “Fon took him” “Fon led him” และ “Come Ben ...” เป็นต้น

อย่างไรก็ตามสำหรับ Ben แล้วเขาถูกปรับเปลี่ยนบทบาทให้เป็นเสมือน “ผู้เรียน” ที่คอยรับความรู้จาก Fon คนรักในทุก ๆ “บทเรียน” ที่เธอจัดให้ เช่น เธอได้พาเขาไปดูควายซึ่งเป็นสัตว์เลี้ยงของไทย และในครั้งนี้ทำให้เห็นได้อย่างชัดเจนถึง “บทบาท” ของคนทั้งคู่

‘Wow, a real live buffalo. I must get my camera’ said Ben, rushing back into the house. As he photographed Fon standing in front of the animals, she made great play of the farang getting excited about something so ordinary.

"Why you like fuffalo? Not have, England?"

"No, we only have cows." [...]

"And what are the buffaloes for? For milk" asked Ben.

(Andrew Hicks,2004:189)

จากการสนทนาเกี่ยวกับควายไทยแสดงให้เห็นถึงการพยายามจะเรียนรู้ของ Ben ที่พยายามถามเธอเกี่ยวกับควาย เพราะในบ้านเกิดของเขาที่อังกฤษไม่มีสัตว์เลี้ยงชนิดนี้ อีกทั้งเขายังได้เรียนรู้อีกว่าสำหรับควายนั้นเป็นสัตว์เลี้ยงที่ต่างกับวัวในบ้านของเขาเพราะสำหรับบ้านของเขาวัวเป็นสัตว์เลี้ยงที่เลี้ยงไว้เพื่อใช้น้ำนม แต่สำหรับควายในเมืองไทยเอาไว้สำหรับทำการเกษตรคือการไถนาที่จะใช้ในการปลูกข้าวและเพื่อใช้เป็นอาหาร ดังคำตอบของ Fon ที่ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า " Buffalo pull cart, plough rice field, make manure... and for meat." (Andrew Hicks,2004:189) บทบาทของการเป็นผู้เรียนรู้ที่ดีของ Ben คือการถ่ายภาพ เมื่อเขาได้เห็นสิ่งแปลกคือลูกควายที่ยังเล็ก ๆ อยู่เขาจึงถ่ายรูปตัวเองกับควายเอาไว้ ซึ่งการถ่ายรูปถือเป็นหลักฐานที่สำคัญที่นักเดินทางมักจะใช้ในการบันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ นอกจากนี้ Ben ได้มีโอกาสได้เรียนรู้ชีวิตของชาวนาโดยการพยายามจะร่วมกิจกรรมการทำนาและการเก็บเกี่ยวกับพวกเขา

Ben's neighbor showed him how to grasp a bunch of stalks with the left hand and then cut through it by pulling the sickle back towards the body. He felt incompetent at first but after half an hour was beginning to get the hang of it.

(Andrew Hicks,2004:193)

Ben ได้ร่วมกิจกรรมการเก็บเกี่ยวข้าวร่วมกับชาวนา เขาพยายามทำตามที่ชาวนาทำไม่ว่าจะการใช้เคียวเพื่อใช้ในการเกี่ยวเกี่ยว แต่สำหรับเขาอุปกรณ์นี้กลายเป็นสิ่งที่เขาต้องเรียนรู้ และเมื่อเขาได้รับการบอกเล่าจากชาวนาคนหนึ่งถึงวิธีการเกี่ยวเกี่ยวจึงทำให้เขารู้ว่าจริง ๆ มันไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด ในจุดนี้แสดงให้เห็นว่าการเข้าไปเรียนรู้วัฒนธรรมของผู้อื่นเป็นสิ่งที่ทำได้ยากซึ่งเป็นการลดความเชื่อมั่น ที่เคยมีเสมอมาว่าฝรั่งเก่ง และสามารถทำได้ทุกอย่าง แต่จริง ๆ แล้วยังมีอีกหลายอย่างที่ยังไม่รู้และไม่สามารถจะเข้าใจ ตลอดจนไม่สามารถทำได้เฉกเช่น Ben ซึ่งเป็นคนที่มั่นใจตัวเองมาตลอดว่าเขาทำได้ทุกอย่าง ดังข้อความตอนที่ Emma รู้สึกได้ว่า "...he gave

her the impression that the world owed him a living. (Andrew Hicks,2004:11) และมีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง แต่จากเหตุการณ์ในครั้งนี้แสดงถึงปัญหาและอุปสรรคที่ไม่อาจทำให้สิ่งที่ต้องการจะศึกษาและเรียนรู้เป็นไปได้อีก ถึงแม้ว่าเขาพยายามจะเรียนรู้อย่างไรก็ตาม เขาก็ไม่สามารถจะปรับตัวให้เข้ากับสิ่งที่แปลกแตกต่างเหล่านั้นได้

นอกจากนี้ นวนิยายเรื่อง *Private Dancer* ยังนำเสนอการ "เรียนรู้" ภูมิหลังของตัวละครเอกหญิงไทยซึ่งเป็น "คูรั๊ก" ของตัวละครเอกผู้ชายฝรั่ง ผ่านการเดินทางไปเยี่ยมบ้านเกิดด้วยเช่นกัน โดยที่ตัวละคร Pete และ Joy ได้เดินทางไปยังจังหวัดบุรีรัมย์ซึ่งเป็นบ้านเกิดของ Joy และเธอก็ได้ทำหน้าที่ไม่แตกต่างกับ Fon ที่คอยนำทางและให้คำแนะนำคนรัก "She took me inside. It was gloomy and smelled damp.[...]. Joy led me up a flight of wooden stair [...]" จะเห็นได้อย่างชัดเจนถึงบทบาทของ Joy ที่เป็นเสมือน "ผู้นำทาง" และ Pete ก็เป็นผู้ที่คอยทำตามคำแนะนำหรือเดินทางตามแต่เธอจะกำหนด ดังนั้น ในพื้นที่แห่งนี้ บทบาทของตัวละคร Pete ถูกปรับเปลี่ยนไปตามการควบคุมของ Joy แต่ในเรื่องนี้มีความแตกต่างที่เพิ่มเติมจากเรื่องที่ผ่านมา กล่าวคือ มีตัวละคร Bruno ผู้เชี่ยวชาญวัฒนธรรมไทยได้เดินทางมาเป็นตัวละครผู้ช่วยให้กับตัวละครเอกชาย "ฝรั่ง" ที่คอยทำหน้าที่ให้รายละเอียดเชิงวัฒนธรรมในเรื่องต่าง ๆ ที่เขาได้รับรู้และเรียนรู้จากคูรั๊ก และระหว่างที่เธอกำลังแนะนำสมาชิกภายในบ้านอยู่นั้น ทำให้เขาได้ทราบภูมิหลังของเธอ ดังนี้

"This is typical of this part of Thailand," said Bruno. "The girls are the wage-earners, the men spend most of their time watching television and drinking. The girls are brought up in this environment and assume that it is normal behaviour." He nodded over at Sunan and Mon. "Mon is the oldest so she presumably started work first. Then she'll have encouraged Sunan to join her, and then Joy. The men live off the girls' money, the girls in turn get a feeling of worth by providing for their families."

(Stephen Leather,2004:47)

การเรียนรู้วัฒนธรรมหรือวิถีชีวิตชนบทไทยของ Pete ในช่วงที่เดินทางไปยังบ้านเกิดของ คนรักเขาได้มี Bruno เป็นผู้ที่ได้อธิบายถึงภูมิหลังทางวัฒนธรรมของผู้คนในจังหวัดบุรีรัมย์ เกี่ยวกับแรงงานหลักของครอบครัวว่าส่วนใหญ่มักจะเป็นหน้าที่ของลูกสาวซึ่งนั่นย่อมนำมาซึ่ง Joy หญิงคนรักของเขาด้วย บทบาทของ Bruno เป็นผู้ที่เรียนรู้วัฒนธรรมของผู้อื่นหรือที่เรียกว่า "Knowing Subject" ซึ่งเขาทำตัวเสมือนหนึ่งผู้ที่ชำนาญเรื่องของวัฒนธรรมอื่น ถึงแม้ว่าเขาจะเป็น นักวิชาการทางวัฒนธรรมไทยก็ตาม แต่อย่างไรก็ตามคำตอบหรือสิ่งที่เขาเรียนรู้มาย่อมแฝงไปด้วยมุมมองของตะวันตกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่สำหรับ Pete เขาเรียนรู้ภูมิหลังของ Joy จาก Bruno มากยิ่งขึ้นว่าทำไมเธอต้องเดินทางมาเป็นหญิงบาร์ที่ต้องทำงานเพื่อครอบครัว และยังทำให้เขาเข้าใจวิถีชีวิตของเธอมากยิ่งขึ้นด้วย ว่าเธอเติบโตมาท่ามกลางวิถีชีวิตที่เต็มไปด้วยความล้าหลังและไร้ความเจริญดังที่ Pete กล่าวถึงพื้นที่บ้านของเธอว่า "I couldn't believe how primitive the place was." (Stephen Leather, 2004:47) ซึ่งย่อมนำมาซึ่งความถึงวิถีชีวิตของเธอที่เติบโตมาท่ามกลางความล้าหลังจนเชยที่อยู่อาศัย

ความจำเป็นอีกอย่างหนึ่งสำหรับนักเดินทางผู้ชาย "ฝรั่ง" ที่ต้องเดินทางร่วมไปกับ "คูรัก" หญิงไทยหรือแม้แต่การเดินทางไปยังชนบทของไทย คือการเรียนรู้ "ภาษาไทย" โดยเฉพาะภาษาถิ่นที่เป็นภาษาอีสาน เพราะจะทำให้การเดินทางไม่รู้สึกแปลกแตกต่าง รวมทั้งสามารถสื่อสารกับคนท้องถิ่นได้ เช่น โฉนวนิยายเรื่อง *Peacock Hotel* ตัวละครเอกผู้ชาย "ฝรั่ง" John ต้องเดินทางไปยังบ้านเกิดของ Bun หญิงคนรักซึ่งเธอได้เดินทางกลับไปก่อนแล้ว ดังนั้นเขาจำเป็นต้องเดินทางโดยลำพัง และระหว่างการเดินทางเขาจำเป็นต้องเรียนรู้ "ภาษาอีสาน" เพื่อการติดต่อสื่อสารเพื่อความสะดวกขณะที่อยู่บนรถไฟ

He chats with her, mostly in Thai and learns that she's from Ubon, where Sombat's people come from. "Nong, little sister?" he calls out, adopting the familiar the tone that he off hears his Thai brother use with other Thais. "Elder brother requests an iced tea please."

"You speak Thai clearly," she remarks, her full brown lips stretching wide in smile. "You speak Lao?"

"Lao I no speak, but I want to learn much," he answers in dialect. "Can kid sister teach me?"

"Bo pen yang. Do you know what that means?"

"It's like *mai pen rai*, like never mind, right?"

"Clever you are." she says.

(Philip J. Cunningham, 2004:340)

สำหรับการสื่อสารด้วยภาษาถิ่นสำหรับนักเดินทาง "ฝรั่ง" ที่ต้องเดินทางไปยังภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทยเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง เพราะผู้คนโดยทั่วไปจะไม่สื่อสารด้วยภาษาอังกฤษหรือแม้แต่ภาษาไทยที่ใช้เป็นภาษาประจำชาติก็ตาม แต่ภาษาที่พวกเขาเหล่านั้นใช้ในการสื่อสารคือ "ภาษาอีสาน" เห็นได้จากตัวละคร John ต้องใช้ภาษาอีสานในการสั่งซื้ออาหารบนรถไฟโดยสาร John ให้ความสำคัญและเห็นถึงความสำคัญของภาษาเป็นอย่างมาก และพร้อมที่จะ "เรียนรู้" อยู่ตลอดเวลา ซึ่งในพื้นที่บนรถไฟโดยสารที่มีผู้คนอีสานรายล้อมเขานั้น สำหรับเขาแล้วถือว่าเป็นโอกาสที่ดีที่จะได้ฝึกใช้ภาษาถิ่นของคนเหล่านี้ ดังนั้น เมื่อเขาได้สนทนากับพนักงานหญิงคนไทยที่กำลังขายอาหารอยู่นั้นเขาได้มีโอกาสได้ "เรียนรู้" ภาษาอีสานจากเธอ โดยเฉพาะคำที่จำเป็นต่อการสนทนา นั่นคือ "*bo pen yang*" ซึ่งหมายถึงไม่เป็นไร ซึ่งเป็นคำที่ "ฝรั่ง" มักจะได้ยินอยู่เป็นประจำ

หากจะพิจารณาการใช้ภาษาในการสื่อสารของนักเดินทางของนักเดินทาง "ฝรั่ง" ที่เดินทางมายังเมืองไทย พวกเขาจะใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสื่อสารกับชาวต่างประเทศทุกชาติ และบางครั้งอาจจำเป็นต้องสื่อสารกับผู้หญิงบาร์ในบางบาร์ของพื้นที่แสงสีแดง แต่สำหรับการเดินทางในครั้งนี้ ตัวละคร John จำเป็นต้องใช้ภาษาอีสานในการสื่อสารกับพนักงานขายอาหารบนรถไฟโดยสารเพราะต้องการให้เขากลายเป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่นั้น เพราะขณะที่เขาเดินทางโดยสารรถไฟไปยังจังหวัดบุรีรัมย์ แนนอนที่สุดว่าบนรถไฟโดยสารคันนั้นย่อมเป็นพื้นที่ที่ถูกเปลี่ยนความหมายให้กลายเป็นพื้นที่ของ "คนอีสาน" เป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น ตัวเขาเองเมื่อกลายเป็นสมาชิกคนหนึ่งของพื้นที่นั้น เขาจึงต้องปรับเปลี่ยนตนเองโดยเฉพาะเรื่องภาษาที่ต้องปรับจากการใช้ภาษาอังกฤษไปเป็น "ภาษาอีสาน" เพราะเป็นสิ่งที่จำเป็นในการสื่อสารและสนทนากับผู้โดยสารที่ร่วมเส้นทาง

นอกจากนี้ การใช้ "ภาษาอีสาน" ท่ามกลางคนถิ่นที่เป็นอีสานยังปรากฏอยู่ในเรื่อง *Thai Girl* ผ่านตัวละคร Ben ที่ต้องเข้าไปใช้ชีวิตอยู่ในบ้านของ Fon และในพื้นที่แห่งนั้นสมาชิกของครอบครัวของเธอรวมทั้งผู้คนในชุมชนใช้ภาษาอีสานในการสื่อสาร จึงเป็นความจำเป็นของ Ben

ที่ต้องเรียนรู้ "ภาษาอีสาน" เพื่อเป็นการสร้างความเข้าใจและสื่อสารให้เสมือนหนึ่งตนเองไม่ใช่คนแปลกหน้าของพื้นที่แห่งนั้น

You like?' she asked, smiling broadly.

Ben tasted it.

'Why? What is it?'

'Rok Kwai.'

'Whatever's that?'

'Kwai means buffalo... rok I not know in English. When buffalo born, rok come out, understand?'

Ben was afraid he understood all too well and the dictionary confirmed his fears. This was buffalo placenta soup.

(Andrew Hicks, 2004:201)

เมื่อ Ben ร่วมรับประทานอาหารร่วมกับครอบครัวของ Fon ซึ่งเธอก็ได้ทำหน้าที่เป็นผู้อธิบายถึงชื่อของอาหารและส่วนผสมของอาหาร ซึ่งแน่นอนภาษาที่เธอใช้ในการสนทนากับเขานั้นต้องเป็นภาษาถิ่นอีสาน จึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับเขาที่ต้อง "เรียนรู้" ไปพร้อมๆ กับรับประทานอาหาร เช่นเหตุการณ์ของข้อความที่ยกมานั้นเป็นการอธิบายถึงอาหารมือเย็นที่แม่ของเธอเป็นผู้ปรุงอาหาร และเธอก็พยายามให้เขาได้ชิมอาหารชนิดนี้ แต่สำหรับเขาไม่กล้ากินอาหารชนิดนี้เพราะในความรู้สึกของเขานั้นคำว่า "รกควาย" หมายถึงอะไร ซึ่งทำให้เขารู้สึกกลัวกับอาหารชนิดนี้ แต่เขาต้องยอมกินอาหารพื้นถิ่นในครอบครัวของ "คนรัก" แสดงให้เห็นถึงการยอมรับวัฒนธรรมของคนรักและพร้อมที่จะปรับตัวเองให้เข้ากับวัฒนธรรมเหล่านั้น ข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นบทบาทของการใช้ภาษาของทั้งสองคน สำหรับ Fon เธอจะไม่พูดภาษาอังกฤษกับเขาก่อนเมื่อกลับมาถึงบ้านเกิดของเธอ ในขณะที่เวลาทำงานเธอจะใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับเขา แต่เมื่อมาอยู่ในพื้นที่ที่ตัวเธอเป็นเจ้าของก็ต้องกลับมาใช้ภาษาของเธอซึ่งทำให้บทบาทของ Ben เป็นเสมือน "แขกผู้มาเยือน" ที่ต้องเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากเจ้าของพื้นที่

การเรียนรู้ของ "ฝรั่ง" นักเดินทางที่เดินทางเข้ามาใช้ชีวิตอยู่ในเมืองไทยที่กล่าวไปแล้วนั้นแสดงให้เห็นถึงการ "ปรับเปลี่ยน" อัตลักษณ์ของตัวเองโดยเฉพาะจาก "นักท่องเที่ยว" ที่พยายามค้นหาความสุขจากแหล่งบันเทิงในยามค่ำคืนของกรุงเทพมหานคร มาสู่ "ผู้เรียนรู้" ที่พยายามจะ

เรียนรู้วิถีชีวิตอีกรูปแบบหนึ่งตามแบบของผู้คนในชนบทของไทย ซึ่งการปรับเปลี่ยนอัตลักษณ์ในลักษณะนี้ย่อมยืนยันได้เป็นอย่างดีถึงบทบาทของพื้นที่ที่มีส่วนในการกำหนดอัตลักษณ์ของผู้ใช้พื้นที่ได้ รวมทั้งผู้คนที่ใช้พื้นที่ก็สามารถสร้างความหมายให้กับพื้นที่ได้ เช่น บทบาทของ Fon ได้ทำให้บ้านเกิดของเธอกลายเป็นพื้นที่แห่งการเรียนรู้สำหรับ Ben คนรักของเธอ และ Ben ก็ต้องกลายเป็น “ผู้เรียน” ไปโดยปริยาย

4.2.2 สถานที่ท่องเที่ยว : พื้นที่เพื่อการ “พักผ่อน” ของนักท่องเที่ยว

สถานที่ท่องเที่ยวในที่นี้หมายถึงพื้นที่ที่เป็นสถานที่ท่องเที่ยวตามธรรมชาติของไทยไม่ว่าจะเป็นภูเขา ทะเล หรือเกาะ ซึ่งนวนิยายส่วนใหญ่ได้นำเสนอโดยให้พื้นที่เหล่านี้เป็นพื้นที่ที่ใช้สำหรับการเดินทางของ “นักท่องเที่ยว” ได้เดินทางมาเพื่อการ “พักผ่อน” หรือ หลบหนีชีวิตในเมืองหลวงโดยเฉพาะชีวิตที่แสนจะวุ่นวายของแสงสีของพื้นที่ “แสงสีแดง” นอกจากนี้พื้นที่แห่งนี้ได้เปิดโอกาสให้ตัวละครได้ปลดปล่อยและสร้างชีวิตที่มี “ความสุข” อีกรูปแบบหนึ่งให้กับตนเองได้โดยใช้สภาพภูมิทัศน์จากธรรมชาติอันงดงามของไทย

นวนิยายเรื่อง *Thai Girl* ได้นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในเมืองไทยว่ายังคงมีความเป็นธรรมชาติอยู่มากและเมืองไทยก็ใช้เป็นพื้นที่เพื่อการพักผ่อนสำหรับนักเดินทางผ่านมุมมองของตัวละคร Ben ที่ได้เดินทางเพื่อท่องเที่ยวไปตามแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ของไทย

[...] But Ben was learning that here in Thailand the world wakes up noisily. First are the cockerels, very early and very vocal. The dogs often join in, barking and howling at each other. Then comes a chorus of bird song, including sometimes the distant pulsing cry of a nightjar. Ching-choks, the tiny near-transparent lizards that inhabit every building and climb like Spiderman across walls and ceilings, make a distinctive sound like clicking tongues. An invisible gecko lizard is more intrusive, loudly repeating ‘tukkae, tukkae’ from somewhere under the floor. Happy with the flow of rain water into the hollows, the bullfrogs are in full throat calling their ladies with

their bizarre 'oink-oink, oink-oink'. And as the morning begins to heat up, insects hidden in the trees one by one begin a continuous chorus of high-pitched shrieking.

(Andrew Hicks, 2004 :60)

จากการเดินทางของ Ben ที่เดินทางมายังเกาะช้างเป็นครั้งแรกทำให้เขารู้สึกได้ว่าสถานที่ท่องเที่ยวของเมืองไทยเป็น “โลกที่ตื่นอยู่” ด้วยเสียงของสัตว์ประเภทต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเสียงไก่ขัน เสียงหมาเห่า เสียงนกกรอ่ง เสียงจิ้งจก เสียงตุ๊กแก เสียงกบ และเสียงแมลงต่าง ๆ ซึ่งต่างกับบ้านของตัวเองที่เงียบสงบหากจะมีบ้างก็มีแต่เสียงการจราจร “at his home in Haywards Heath the dawn is always silent except for the hum of traffic.” (Andrew Hicks, 2004:60) นั่นคือความคิดของเขาซึ่งเกิดขึ้นอย่างฉับพลันหลังจากที่เขาได้ยินเสียงสัตว์ต่าง ๆ ในขณะที่กำลังนอนหลับอยู่ในกระท่อมซึ่งเป็นที่พักของเกาะช้าง

การนำเสนอเมืองไทยที่ยังเต็มไปด้วยเสียงร้องของสัตว์นานาชนิดเช่นนี้ ช่วยเสริมให้เห็นว่าประเทศไทยที่ยังคงหลงเหลือความเป็นธรรมชาติที่สมบูรณ์อยู่มาก ประกอบกับผู้คนก็สามารถอยู่ร่วมกับวิถีธรรมชาติได้อย่างแนบแน่น เจกเช่นพื้นที่บางพื้นที่ในยุคก่อนอาณานิคม หากมองผ่านมุมมองของการท่องเที่ยว เมืองไทยเต็มไปด้วยบรรยากาศที่รายล้อมไปด้วยธรรมชาติในลักษณะเช่นนี้ถือได้ว่าเป็น “จุดขาย” ที่สำคัญเพื่อเชิญชวนและดึงดูดให้นักท่องเที่ยวจากทั่วโลก โดยเฉพาะประเทศตะวันตกได้มาชื่นชมกับธรรมชาติ ซึ่งไม่ต่างกับ Ben ที่เลือกเดินทางเข้ามาใช้ชีวิตในคำคีนนี้้อย่าง “นักท่องเที่ยว” ที่เดินทางมาใช้ชีวิตท่ามกลางธรรมชาติและต้องพักใน “กระท่อม” ซึ่งรายล้อมไปด้วยธรรมชาติ ซึ่งในความคิดของเขาในบ้านเกิดของเขาลักษณะธรรมชาติในลักษณะเช่นนี้ไม่สามารถจะหาได้แต่สำหรับเมืองไทยยังคงหลงเหลือสิ่งเหล่านี้ที่สามารถสนองตอบความต้องการของ “นักท่องเที่ยว” ได้เป็นอย่างดี เพราะสภาพความเป็นธรรมชาติเช่นนี้สามารถเชื่อมโยงความรู้สึกของการเดินทางของ “นักเดินทาง” ในยุคอดีตที่ต้องเดินทางไปที่ท่ามกลางป่าเขา ลำเนาไพร อันเป็นความคิดต้นแบบที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายการเดินทางหรือเป็นที่รับรู้ของเด็กหนุ่มที่มักจะชอบการเดินทางไปในที่ที่ห่างไกลและเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้สำหรับเขาแล้วมองว่าเมืองไทยยังมีสถานที่ที่ยังแสดงให้เห็นถึงความล้าหลัง ไม่มีความเจริญในทางกายภาพมากนัก ซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถจะใช้ชีวิตแบบ “นักเดินทาง” ได้เป็นอย่างดี

นอกจากนี้ ผู้ประพันธ์เรื่องนี้ยังนำเสนอภาพภูมิทัศน์ของไทยที่งดงามและถูกจัดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงามของไทยผ่าน เกาะช้าง ซึ่งมีหาดทรายสีขาว และบรรยากาศโดยรอบมีความสวยงาม

Now as the pick-up began to wind down through the mountains towards White Sand Beach, he was feeling more positive. The excitement of moving on and the beauty of his surroundings were doing him good. The island was a National Park and as tourism had arrived decades later than on many Thai islands, he was hoping Koh Chang would be pristine and unspoiled. But as the pick-up reached the bottom of the hill and cruised along through the coconut palms behind the beach, he was dismayed by the messy developments on either side of the road. There were huts and bungalows everywhere, mini-marts, noodle stalls, obtrusive signs, motorbikes for hire and all the disorder of Thailand in pursuit of the tourist dollar.

(Andrew Hicks, 2004:223)

ข้อความข้างต้นเป็นการบรรยายสภาพภูมิทัศน์ของเกาะช้างในเมืองไทยซึ่งเป็นพื้นที่ที่ใช้ในการ “พักผ่อน” ของนักท่องเที่ยว เพราะสถานที่แห่งนี้ถูกจัดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว สำหรับการเดินทางของ Ben ครั้งนี้เป็นเสมือนการเปิดประตูสู่พื้นที่ของเกาะช้างที่มีการจัดสภาพไว้ต้อนรับนักท่องเที่ยวซึ่งมีสิ่งที่เป็นธรรมชาติและสิ่งปลูกสร้างเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะสถานที่พักและที่ขายอาหาร การให้ข้อมูลเป็นการ “เปิดพื้นที่” ให้เห็นถึงความสะดวกสบายและเหมาะสมที่ตัวละครจะได้ใช้เป็นพื้นที่ในการใช้เป็นที่พักผ่อนท่ามกลางความสวยงามของธรรมชาติ

ความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติเหล่านี้มีส่วนช่วยเสริมสร้างบรรยากาศความโรแมนติกระหว่าง “คู่รัก” ผู้ชายฝรั่งและหญิงไทยอีกด้วย เพราะการเดินทางในลักษณะนี้ทำให้พื้นที่ของเกาะหรือชายหาดมีส่วนผลักดันให้เกิดการ “ปรับเปลี่ยน” อัตลักษณ์ของผู้ใช้พื้นที่ไปด้วย อันเนื่องมาจากพวกเขาได้หลุดออกมาจากพื้นที่ของแสงสีแดง ที่ผู้ชาย “ฝรั่ง” เป็นผู้ซื้อบริการ ในขณะที่ผู้หญิงไทยเป็นผู้ขายบริการ มาสู่พื้นที่ที่เขาสามารถสร้างมายาภาพของ “นักเดินทาง” ที่อยู่ท่ามกลางธรรมชาติอันแสนงดงาม ประกอบกับมีสตรีอยู่เคียงข้างซึ่งทำให้มีชีวิตที่หอมหวาน

ชุ่มฉ่ำหัวใจ เพราะเธอเหล่านั้นพร้อมที่จะมอบความสุขตามแต่เขาจะปรารถนาได้ เช่น นวนิยายเรื่อง *Bangkok Knights* ได้นำเสนอการเดินทางของตัวละคร "คูรัก" ที่เดินทางไปค้นหา "ความสุข" โดยใช้ธรรมชาติที่เป็นพื้นที่เกาะของเมืองไทยในการสนองตอบความปรารถนาของตน ผ่านตัวละคร Ernest กับ Noi คูรัก ที่ได้เดินทางไปท่องเที่ยว "เกาะโนนผืน" ทางภาคใต้ของไทย ซึ่ง Ernest ได้แสดงความรู้สึกต่อเกาะนี้ไว้ดังนี้

In fact , the only sounds were discreet observations from birds and monkeys back in the forest, an occasional outburst from a chorus of cicadas, and the gentle lapping of the water's edge. It was heaven. Lying there in the sun, feeling his mind unclench after all those months in Bangkok, Ernest finally drifted off to sleep. Only to be rudely awakened.

(Collin Piprell, 1989:70)

การเดินทางครั้งนี้ของเขาในครั้งนี้นับเป็นประสบการณ์ที่ล้ำค่าเพราะทั้งเขาและเธอต่างได้อยู่ร่วมกันสองคนท่ามกลางความเป็นธรรมชาติที่งดงามซึ่งเต็มไปด้วยสัตว์ที่ช่วยสร้างสีสันให้กับพื้นที่แห่งนี้ ซึ่ง Ernest รู้สึกว่าพื้นที่บนเกาะแห่งนี้เป็นเสมือนเกาะ "สวรรค์" ที่ทำให้เขาได้สร้าง "มายาภาพ" โดยเสมือนว่าเกาะแห่งนี้เป็นของตนและมีผู้หญิงอันเป็นที่รักซึ่งสามารถเสพสุขท่ามกลางธรรมชาติอันแสนสงบไร้การรบกวน นอกจากนี้การเดินทางมาถึงเกาะแห่งนี้ของ Ernest เป็นเสมือนการหลุดพ้นออกมาจากความวุ่นวาย จากลักษณะของสังคมเมืองเฉกเช่นกรุงเทพมหานคร ที่ทั้งคู่ต่างก็ต้องเผชิญกับการทำหน้าที่ของตนเอง ซึ่งแทบจะไม่มีเวลาอยู่กันตามลำพัง ดังนั้นการเดินทางครั้งนี้ จึงเป็นเสมือนการเดินทางเพื่อมาใช้ชีวิตในวันหยุดเพื่อมา "พักผ่อน" ด้วยกัน และเขาทั้งคู่ก็ได้ใช้ชีวิตด้วยกันทั้งกลางวันและกลางคืน ภายในหมู่บ้านชาวประมงที่เต็มไปด้วยดงมะพร้าว มีหาดทรายสีขาว ไม่มีรถ ไม่มีสถานบันเทิง เพราะในค่ำคืนนั้น เขาได้หลับนอนกับคนรักท่ามกลางธรรมชาติที่เหมือนกับในฝัน

It looked as though it has been landscaped by someone with tropical idylls in mind. Forested hills plunged to a grove of lofty palms which ran the length of the beach; a parallel line of mangroves offered shade. The clean white sand lay

undisturbed by human footprint. The water was calm and clear, and he could see a reef a couple of hundred yards out. This was it, he thought. This was where they'd spend the rest of the holiday.[...] We'd come all that way for peace and quiet, and I was going to have peace and quiet if it was the death of up.

(Collin Piprell, 1989:70-71)

การสร้างพื้นที่ให้มีลักษณะที่เป็น "primitive" เช่นนี้เป็นการสร้าง "มายาภาพ" ให้กับตนเองอีกแบบหนึ่งซึ่งฝรั่งนักเดินทางผู้ชายเหล่านี้มักจะใช้โลกของมายาเป็นการสร้างความสุขให้กับตนเองเพราะในพื้นที่แห่งนี้สามารถทำให้เขาสามารถค้นพบกับความสุขได้ เพราะในโลกแห่งความเป็นจริงเขาเป็นเพียงนักท่องเที่ยว และหญิงคนรักก็เป็นผู้หญิงบาร์ แต่เมื่อเขาทั้งคู่ได้มาใช้ชีวิตอยู่ในโลกแห่งมายาของเกาะแห่งนี้ ทำให้เขาได้หลบหนีจากความเป็นจริง และได้มาสวมบทบาทของ "คู่รัก" ที่เสมือนหนึ่งคู่รักในโลกแห่งความเป็นจริงของคนทั่ว ๆ ไปที่ Noi เป็นเสมือนแฟนสาว และ Ernest ก็เป็นคู่รักชายหนุ่ม แต่สำหรับโลกแห่งความเป็นจริงแล้วเมื่อเขากลับไปใช้ชีวิตในกรุงเทพฯ ความสุขในลักษณะนี้ก็สูญหายไปทันที เพราะเขาทั้งคู่ก็ต้องกลับไปเผชิญกับชีวิตจริงโดยเฉพาะ Noi ต้องกลับไปทำหน้าที่เป็นผู้หญิงบาร์ต่อไป ด้วยเหตุนี้จึงไม่แปลกที่พื้นที่แห่งนี้ถูกสร้าง "ความหมาย" ให้กลายเป็นพื้นที่แห่ง "ความสุข" ของคนทั้งคู่ผ่านการสร้างโลกแห่ง "มายา" ซึ่งสามารถเชื่อมโยงความรู้สึกเสมือนการได้ย้อนกลับไปสู่ดินแดนแห่งความฝัน ที่มีแต่ธรรมชาติและสตรีคนรัก ซึ่งหากมองกลับไปยุคอาณานิคมภาพในลักษณะนี้เป็นภาพที่ใกล้เคียงกับภาพนักเดินทางที่เดินทางเข้าไปในดินแดนที่ล้าหลัง และพื้นที่เป็นป่าหรือทะเลที่มีความสมบูรณ์ ซึ่งนักเดินทางก็เสมือนผู้เปิดประตูของสถานที่แห่งนั้น ให้โลกได้รับรู้ สำหรับ Ernest หลังจากกลับจากการเดินทางเขาก็ได้เล่าเรื่องราวของความสุขให้เพื่อน ๆ ฟัง

สำหรับเรื่อง *Thai Girl* ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอพื้นที่ "สวรรค์" ของนักท่องเที่ยว "ฝรั่ง" ผ่านพื้นที่ของเกาะเสม็ด โดยเปิดโอกาสให้ Ben ตัวละครเอกผู้ชาย "ฝรั่ง" ได้มีโอกาสได้ทบทวนตัวเองเกี่ยวกับ "ความรัก" ที่มีต่อ Fon คู่รักหญิงไทย เพราะระหว่างที่เขาใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นเขาได้มีโอกาสได้พบปะกับนักเดินทางชาวตะวันตกทั้งชายและหญิงอีกครั้งหนึ่งและเป็นเสมือนการย้อนตัวเองให้กลับไปสู่ชีวิตแบบเดิมที่ยังไม่ได้รู้จักและหลงรักเธอ ด้วยการทดลองใช้ชีวิตแบบนักท่องเที่ยวที่เดินต่างมุ่งมาสร้างความสุขให้กับตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการกินและการดื่ม และในพื้นที่แห่งนี้เขาได้มีโอกาสได้ใช้ชีวิตแบบไร้สาระ ดังที่ตั้งใจไว้

The sun was a red ball falling into the sea and Ben was in Eden, though like Adam he was alone. He drew heavily on the spliff and passed it on. It's good ganja, that. Enjoy, man,' said Chuck, taking it from him. Ben lay back and listened to the traveler chat around him and gave in to the warm glow of the sunset, the alcohol and skunk.

(Andrew Hicks,2004:225)

จะเห็นได้ว่าพื้นที่ของเกาะเสม็ดได้เปิดโอกาสให้ Ben และเพื่อนๆ ชาวต่างชาติโดยเฉพาะผู้ชาย "ฝรั่ง" ได้มีโอกาสได้ใช้พื้นที่ตรงนี้เพื่อสร้าง "ความสุข" ให้กับตนเองเพราะพื้นที่บนเกาะแห่งนี้เขาได้มีโอกาสได้สูบกัญชา ทั้งที่เขาไม่เคยสูบบาก่อน และดื่มเหล้า ซึ่งการกระทำของเขาเหล่านี้ไม่สามารถกระทำได้ในสังคมปกติ แต่ในพื้นที่แห่งนี้ทำให้เขาได้ปรับเปลี่ยนบทบาทตนเองให้กลายเป็น "ผู้เสพความสุข" ที่สามารถกระทำการต่าง ๆ ที่ผิดไปจากวิถีชีวิตในประจำวันแบบปกติ เช่น สามารถทำสิ่งที่ผิดกฎหมาย หรือแม้แต่การร่วมรักกับสตรีชาวออสเตรเลียที่เกิดขึ้นอย่างง่ายดายท่ามกลางธรรมชาติในยามค่ำคืน ดังนั้นพื้นที่แห่งนี้ทำให้เขาได้รู้สึกปลดปล่อย และพยายามจะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อจะให้ลืม Fon คนรักหญิงไทย

นอกจากการนำเสนอสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นทะเล ชายหาดหรือเกาะซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามของไทยแล้ว นวนิยายการเดินทางยังได้นำเสนอการเดินทางไปยังภาคเหนือของไทยซึ่งมีลักษณะภูมิทัศน์ที่เป็นภูเขา ผ่านการเดินทางของ Mike และ Math คู่รักแฟนสาว จากเรื่อง *Even Thai Girls Cry* ซึ่งได้เดินทางไปดูหมู่บ้านชาวเขา

Thus started their adventure in Northern Thailand. It turned out to be seven days Mike hoped would never end, and seven days he would remember for the rest of his life. Together, they went elephant trekking through the mountains, watched men defy death in pits of cobras, visited exquisite floral gardens and orchid farms, toured ancient Buddhist temples, traveled to Myanmar (Burma), visited Southeast Asia's infamous Golden triangle, saw Hill Tribe villages and Long Neck people and

more at the end of everyday. Mike and Math were exhausted
but still found the energy to love each other

(J.K. Gump,2003:226)

การเดินทางเพื่อการท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่าง ๆ ที่น่าสนใจระหว่าง Mike และ Math ได้ทำให้คนทั้งคู่รู้สึกสนุกกับการเดินทาง และตลอดการเดินทางนั้น Mike ได้เยี่ยมชมและสัมผัสกับความแตกต่างของวัฒนธรรมที่แตกต่าง ไม่ว่าจะเป็นความงดงามของวัดไทย ความแปลกของชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเขา และชาวกะเหรี่ยงคอยาว อีกทั้งประสบการณ์ที่ได้ขี่ช้างและเห็นคนต่อสู้กับงู ซึ่งตลอดเส้นทางการเดินทาง Mike พยายามใช้ชีวิตให้คุ้มค่ากับการได้ท่องเที่ยวและจากการเดินทางในครั้งนี้ส่งผลต่อความรู้สึกของเขาเพราะระหว่างการเดินทางทำให้เขาได้หลุดพ้นจากโลกแห่งความจริง และพร้อมจะเข้าสู่โลกแห่งจินตนาการ เห็นได้อย่างชัดเจนว่าเขาได้ทำในสิ่งที่เขาไม่เคยทำมาก่อนไม่ว่าจะเป็นการขับรถเบนซ์ เป็นครั้งแรก หรือการเห็น Math สนุกกับการสวมบทบาทเป็นคนรวย "Mike had never rode in a Mercedes before, either, but he didn't admit it. He just enjoyed watching Math act like a rich lady. It was fun." (J.K. Gump,2003:221) ซึ่งความคิดในลักษณะเช่นนี้เกิดขึ้นระหว่างการเดินทางไปเยี่ยมชมตามแหล่งท่องเที่ยวในที่ต่าง ๆ

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าสภาพภูมิทัศน์ และบรรยากาศของธรรมชาติที่งดงามของแหล่งท่องเที่ยวในภาคต่าง ๆ ของเมืองไทย ส่งผลต่อความรู้สึกและความคิดของนักเดินทาง "ฝรั่ง" ให้รู้สึกว้าพันที่เหล่านั้นเป็นเสมือนสถานที่แห่งการ "พักผ่อน" และสร้าง "ความสุข" ให้กับพวกเขาได้และเสน่ห์ของพื้นที่เหล่านี้มีส่วนช่วยในการกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวเหล่านี้กลายเป็น "นักฝัน" ที่ปรารถนาจะสร้างภาพฝันและจินตนาการในการสร้างโลกส่วนตัวของตนเองขึ้นระหว่างการเดินทาง

4.2.3 กรุงเทพฯ/เมืองไทย : พื้นที่แห่ง “อันตราย”

นวนิยายส่วนใหญ่ที่นำมาศึกษา ได้กล่าวถึงกรุงเทพมหานครในฐานะพื้นที่ที่เต็มไปด้วยความวุ่นวาย หรือแม้กระทั่งอันตราย ที่เป็นการนำเสนอเพื่อให้ภาพเกี่ยวกับเมืองไทยที่ใช้เป็นฉาก เพื่อเป็นการเปิดเรื่องหรือเชื่อมโยงเนื้อเรื่องหรือเหตุการณ์ที่สำคัญ ๆ ของเรื่อง ถึงแม้ว่ากรุงเทพมหานครจะเป็นที่ตั้งของพื้นที่ “แสงสีแดง” ในยามค่ำคืน พื้นที่ที่เป็นชุมชนของ “ฝรั่ง” ที่เข้ามาท่องเที่ยวในเมืองไทย หรือแม้แต่พื้นที่ที่เป็นที่ตั้งของสถานที่พัก ดังได้กล่าวมาแล้วนั้น สำหรับประเด็นนี้กรุงเทพมหานครจึงหมายถึงพื้นที่อื่น ๆ ที่นักเดินทาง “ฝรั่ง” รับรู้จากข่าวสารหรือจากการบอกเล่าของเพื่อน ๆ ว่ากรุงเทพมหานครมีสิ่งที่เป็นด้านมืดในลักษณะใดบ้าง

นวนิยายส่วนใหญ่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับ “อันตราย” ของพื้นที่ในฐานะที่ตัวละครเอกหรือตัวละครอื่น ๆ เข้าไปใช้พื้นที่และเหตุการณ์นั้น ๆ โดยตรง อันเนื่องมาจากประเภทของนวนิยายที่เลือกมาศึกษาเป็นนวนิยายการเดินทางแนวรัก แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ประพันธ์ก็ยังได้สอดแทรกหรือสะท้อน “อันตราย” ของเมืองไทยเอาไว้ในฐานะเป็นฉากของเหตุการณ์โดยรวม ในจุดนี้ผู้วิจัยมองว่าน่าจะนำมาศึกษาควบคู่ไปด้วยอย่างน้อยที่สุดเพื่อเป็นการเสริมความเข้าใจและทำให้เห็นมุมมองที่เพิ่มขึ้น

เรื่อง *Minor Wife* ได้นำเสนอด้านมืดของเมืองไทยโดยเฉพาะเรื่องของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน ซึ่งในเรื่องนี้ตัวละคร Calvino ซึ่งเป็นนักสืบได้ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับนิสัยของคนไทยโดยวิเคราะห์จากคำพูดที่ทุกคนมักจะกล่าวว่า “คนไทยไม่ทำอะไรที่ไม่ดี” แต่สำหรับเขาแล้วเขามองว่า หนังสือพิมพ์ของไทยพยายามนำเสนอข่าวอาชญากรรมอยู่เป็นประจำ

“*khon Thai mai Tam a rai mai dee*” A Thai person wouldn't do such a bad thing. The crazy thing was the guard actually believed this after he had just finished reading a Thai newspaper full of shot, stabbed, smashed, drowned and suffocated victims, and more pages of cops with handcuffed Thais.

(Christopher G. Moore, 2002:243)

มุมมองของตัวละคร Calvino ที่พูดถึงเมืองไทยว่าแท้ที่จริงแล้วเป็นพื้นที่เต็มไปด้วยอันตรายในหลากหลายรูปแบบตั้งแต่อาชญากรรมที่ไม่รุนแรงมากนักไปจนถึงขั้นร้ายแรง ซึ่งเห็นได้จากการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ที่นำเสนอข่าวในแต่ละวัน เขายังมีมุมมองในเชิงประชดประชันถึงพฤติกรรมของคนไทย โดยใช้คำพูดที่คนไทยมักจะกล่าวอยู่เสมอ ๆ ว่า "khon Thai mai tam a rai mai dee" ซึ่งแท้ที่จริงแล้วหากพิจารณาจากข่าวคนไทยก็ยังคงมีความน่ากลัวที่แฝงเร้นอยู่ไม่น้อย ซึ่งเหตุการณ์ที่นำเสนอขึ้นไปเชื่อมโยงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่อง *Minor Wife* ที่ตัวละคร Sunan หญิงสาวที่เป็นเมียของของเศรษฐีเกิดความริษยาและได้ฆาตกรรม "8พัน" ผู้หญิงคนใหม่ของสามี และ Cavilno ก็รับหน้าที่เป็นนักสืบเพื่อคลี่คลายปมปริศนาการตายครั้งนี้ การกล่าวถึง "อันตราย" ของเมืองไทยในลักษณะนี้ไปสนับสนุนเหตุการณ์ที่สำคัญของเรื่องได้เป็นอย่างดี ที่ทำให้ตัวละครที่เป็นนักสืบได้เข้าใจและสามารถปรับตัวเองให้เหมาะสมกับพื้นที่ที่อันตรายเช่นนี้ ด้วยการเป็น "นักสืบ" ที่รู้ลักษณะนิสัยของคนไทยว่าเป็นเช่นไร โดยเฉพาะพฤติกรรมของ Sunan ที่ฆาตกรรมได้แม้แต่เพื่อน จนในที่สุดเขาก็สามารถคลี่คลายปมคดีได้สำเร็จ

Collin Piprell ผู้ประพันธ์ *Bangkok Knights* ได้กล่าวถึงอันตรายของเมืองไทยที่เกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้นทางภาคเหนือของไทย โดยให้ตัวละครในเรื่องถกปัญหาเกี่ยวกับคดีของขุนสาไว้ด้วยว่า

This was true. Land of Smiles and all. It was nevertheless also true that Thailand had one of the highest murder rates in the world. It was also true that Thai fisherman, for example, regularly robbed and killed Vietnamese "boat people," refugees adrift at sea. Yes, and raped them, too. Then there was the bounty Khun Sa had allegedly just put on certain Americans in the country---men, women, and children alike. But I thought it best to keep these thoughts to myself.

(Collin Piprell, 1989:90)

"เมืองไทย" ตามคำรำลือของนักเดินทาง "ฝรั่ง" คือ "Land of Smiles" แต่ในอีกด้านหนึ่งเมืองไทยก็เป็นประเทศหนึ่งที่เต็มไปด้วย "อันตราย" เห็นได้จากอัตราการเกิดอาชญากรรม

สูงที่สุดในโลกอีกประเทศหนึ่ง นอกจากนั้นผู้ประพันธ์ในเรื่องนี้ยังได้นำเสนอเชิงเสียดสีเมืองไทยผ่านชาวประมงที่ชอบปล้นและฆ่าชาวเวียดนามอยู่เสมอ ๆ และยังมีอาชญากรที่ได้สร้างคดีโด่งดังไปทั่วโลกอย่างขุนซ่า ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่ง เหตุการณ์ที่ผู้ประพันธ์นำมาใช้ในเรื่องนี้เพื่อทำหน้าที่เปิดเรื่องไปสู่การผจญภัยของตัวละคร Macho ที่ได้เดินทางไปเที่ยวทางภาคเหนือและชายแดนของเมืองไทย อีกทั้งยังเป็นการแสดงให้เห็นว่าเมืองไทยเป็นพื้นที่ที่เหมาะสมต่อการเดินทางสำหรับนักท่องเที่ยวที่ชอบการผจญภัยเพราะว่าพื้นที่ของเมืองไทยมีความหลากหลายไม่ว่าจะเป็น ธรรมชาติ สตรี วัฒนธรรม ตลอดจนอันตรายต่าง ๆ ซึ่งเหมาะสมต่อการท่องเที่ยวและการเดินทางของนักเดินทาง

การนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับอาชญากรรม อันตราย และความเลวร้ายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเมืองไทยนั้น นวนิยายบางเรื่องได้นำเสนออาชญากรรมที่เกิดจาก “ฝรั่ง” หรือชาวต่างชาติที่เข้ามาอยู่ในเมืองไทยด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริเวณที่เป็นพื้นที่แสงสีแดง เพราะในพื้นที่เหล่านี้มักจะมีขบวนการมาเฟียของชาวต่างชาติเกิดขึ้นด้วยเช่นกัน อาชญากรรมที่เกิดขึ้นนั้นมีหลากหลายรูปแบบไม่ว่าจะเรื่องยาเสพติด การลักพาตัว หรือการฆาตกรรม เป็นต้น ซึ่งอันตรายในครั้งนี้นับเป็นเรื่องใกล้ตัวที่เตือนนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ เช่นในเรื่อง *Thailand Joy* ได้นำเสนอเหตุการณ์การลักพาตัวหญิงสาวเพื่อบังคับให้ขายตัว

It was only a few minutes before other, more familiar faces appeared in the bar. There was Mr. Helmut, owner of the Mirage Bar, Mr. Dimitri of the Mustang, and Mr. Bruce from the Nice Tits A-Go-Go. They had all done business with the "Prakanom Modeling Agency." They had all signed a contract. They had all been had. The models turned out to be runaways, drug addicts, carnival girls, and petty criminals [...]

(David Young, 2002:313)

จะเห็นได้ว่าในกลุ่มของเจ้าของธุรกิจบาร์หรือผู้ประกอบการธุรกิจนยามค้าคืนได้รวมกลุ่มกันเพื่อดำเนินธุรกิจแบบเชื่อมโยงกัน และต่างก็ลักลอบทำสิ่งที่ผิดกฎหมายไม่ว่าจะเป็นเรื่องของธุรกิจตัวแทนสรรหานางแบบเพื่อสรรหาสตรีคนไทยมาประกอบอาชีพหญิงบริการ ซึ่งในเรื่องนี้ได้นำเสนอการลักพาตัวหญิงสาวโดยการล่อลวงไปต่างพื้นที่ และบังคับให้เธอลำบากขายบริการ

นอกจากนั้นยังมีความเชื่อมโยงกับธุรกิจการค้ายาเสพติดซึ่งเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย และอาชญากรรมที่เกิดขึ้นอยู่เนือง ๆ นั้นล้วนแต่เกิดจาก “ฝรั่ง” หรือชาวต่างชาติที่เข้ามาอยู่ในเมืองไทย เหตุการณ์ที่กล่าวถึงในเรื่องนี้นั้นเกิดขึ้นกับตัวละครเอกหญิงไทย Joy เธอก็เป็นคนหนึ่งที่ถูกขบวนการเหล่านี้ลักพาตัวเพื่อต้องการให้เธอเป็นโสเภณี จนในที่สุดเธอก็รอดพ้นจากอันตรายในครั้งนี้ แต่อย่างไรก็ตามเธอก็เลือกเป็นผู้หญิงบาร์ แทนที่จะขายตัวอย่างโสเภณี

หากพิจารณาถึงความผสมผสานของเมืองไทยที่เป็นพื้นที่ที่ “สวยงาม” และเต็มไปด้วย “อันตราย” รวมทั้งเป็นพื้นที่มีทั้ง “ความเจริญ” และ “ความล้าหลัง” ที่อยู่ร่วมกันบนพื้นที่ของเมืองไทย ก็นับได้ว่า “เมืองไทย” มีลักษณะเฉพาะที่จะสนองตอบใจชนักท่องเที่ยวได้อย่างครอบคลุม และสามารถสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวได้ในหลากหลายรูปแบบ และแม้ว่าเมืองไทยจะเป็นประเทศที่ยากจนและร้อนมากเพียงใด ข้อดีของเหล่านี้มิได้หยุดยั้งหรือเป็นอุปสรรคสกัดกัน “ฝรั่ง” นักท่องเที่ยวไม่ให้เดินทางมายังประเทศไทยได้เลย เพราะที่ “พื้นที่เมืองไทย” เปรียบเสมือนดินแดน “สวรรค์” เป็นจุดขายที่สำคัญ ที่มีเหตุผลเพียงพอที่จะดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ตลอดไป トラาบใดที่เมืองไทยยังมีสตรีที่มีความสวยงามและธรรมชาติที่สนองตอบเขาเหล่านั้นได้ ดังเช่นคำตอบของ Ben ที่ตอบคำถาม Fon ในระหว่างการสนทนาว่า

'Thailand poor and very hot , so why farang pay so much to come Thailand?'

'Because it's a beautiful place with such beautiful people,' he said with feeling.

(Andrew Hicks,2004:72)

ความหมายแฝงของเหตุผลหลักที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวที่ว่าประเทศไทยมีความสวยงามทั้งในด้านของประเทศและผู้คนนั้นหมายถึงความสวยงามสำหรับ “ฝรั่ง” นักท่องเที่ยวในยุคปัจจุบันส่วนใหญ่มักจะเน้นในเรื่องของ “เซ็กซ์” เป็นสำคัญ เนื่องจาก “ฝรั่ง” นักท่องเที่ยวเป็นผู้ชายจำนวนมาก และหนังสือหรือสื่อโฆษณาท่องเที่ยวที่นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับเมืองไทยมักจะเน้นว่าเป็น “ดินแดนแห่งเซ็กซ์” (the land of sex) รวมทั้งในนวนิยายการเดินทางที่เกี่ยวกับประเทศไทยทุกเรื่องต่างตอกย้ำประเด็นให้เด่นชัดขึ้นอีกทางหนึ่ง

แม้ว่าจุดเริ่มต้นที่ทำให้นักท่องเที่ยวชายเดินทางมายังเมืองไทยด้วยความหลงใหลในดินแดนแห่งนี้ที่เต็มไปด้วยเรื่องลึกลับ ความกลัว ความปรารถนา และเช็ทซ์ ซึ่งนี่คือเสน่ห์อันล้ำค่ายิ่งที่กระตุ้นให้นักท่องเที่ยวชายเข้ามาค้นหา หรือแสวงหาความจริงด้วยตนเอง ขณะเดียวกันดินแดนแห่งนี้ก็ช่วยเติมเต็มบางสิ่งที่ขาดหาย หรือลดทอนความโหยหาในใจของนักท่องเที่ยวชายให้ลดน้อยลง กล่าวคือ ดินแดนของประเทศไทยไม่เพียงแต่ช่วยเติมเต็มทั้งพลังทางใจและทางกายให้แล้ว ยังช่วยยกระดับสถานะทางสังคมของชายนักท่องเที่ยงให้สูงขึ้นด้วย รวมทั้งเรียกอำนาจแห่งความเป็นชายให้หวนคืนกลับมา ขณะเดียวกันก็ยังช่วยยกให้มีสถานะที่โดดเด่นมากยิ่งขึ้นด้วย พื้นที่แห่งนี้จึงถูกยกย่องให้เป็นเสมือน "สวรรค์ของฝรั่ง" ไปอย่างไม่ต้องสงสัย

"มายาภาพ" ของเมืองไทยอันเป็นที่ที่เป็น "แดนสวรรค์ของฝรั่ง" ที่ประกอบด้วยมิติที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นดินแดนที่เน้นในเรื่องของการให้บริการทางเพศ เสน่ห์ของมนตร์ขลังของธรรมชาติที่สวยสดงดงาม ตลอดจนอันตรายหรือความน่ากลัวซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงกับความหมายของ "ตะวันออก" ตามความหมายของตะวันตก ดังนั้นพื้นที่ของเมืองไทยจึงเปรียบเสมือนที่เพื่อการ "พักผ่อน" ที่สามารถสนอง "มายาภาพ" ต่าง ๆ ของผู้ชายฝรั่งนักเดินทางด้วยเหตุนี้ พื้นที่ของเมืองไทยจึงกลายเป็นพื้นที่ที่ดำรงมายาภาพของผู้ชาย "ฝรั่ง" ให้ดำเนินต่อไป จึงไม่แปลกที่มี "ฝรั่ง" ผู้ชายมากมายที่ประทับใจและหลงใหลในดินแดน "สวรรค์" แห่งนี้อย่างถอนตัวไม่ขึ้น เห็นได้จากการที่นักท่องเที่ยวผู้ชาย "ฝรั่ง" หลายคนต้องเดินทางกลับมา "พักผ่อน" ในเมืองไทยอีกครั้ง หลังจากที่เดินทางกลับไปใช้ชีวิตในบ้านเกิด หรือบางคนก็ไม่อาจตัดใจจากดินแดนแห่งนี้ไปได้ถึงกับละทิ้งบ้านเกิดเพื่อมาใช้ชีวิตของตนอย่างถาวรในพื้นที่แห่งนี้